

Arribar a port i restar a la deriva

Cap Estat està obligat a acollir les polisssones

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Albert Parés

“Posen traves als menors perquè marxïn del país”

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N262

22 de febrer de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El Mobile World Congress rep 100 milions de les arques públiques

ESTIRANT
DEL FIL ·

PÀGINES 2 i 3

Mentre l'administració es nega a pagar el deute que té amb la plantilla de TMB, posa totes les facilitats a una iniciativa que generarà beneficis privats

L'IES Lluís Vives encén l'espurna de la primavera valenciana

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 10 i 11

MARC SARDÓN

La manifestació del 21 de febrer en resposta a les càrregues i detencions del dia anterior va esdevenir multitudinària a les portes de l'ajuntament de la capital del Tíria

Kosovo: pobresa, atur i corrupció

RODA EL MÓN · PÀGINA 17

La població d'aquest país celebra els seus quatre anys

d'independència entre somnis trencats. L'economia depèn de l'ajuda internacional i la situació és molt complicada.

Josep Fontana publica 'Por el bien del imperio'

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

L'historiador Josep Fontana ha dedicat els darrers quin-

ze anys de la seva vida a un llibre que se centra en la història immediata (des de 1945) i en l'augment de les desigualtats al món.

Els negocis tèrbols d'un directiu del Barça

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

, estirant del fil

BARCELONA · EL NEGOCI MUNDIAL DE LA TELEFONIA MÒBIL A TERRA A LA CIUTAT

100 milions d'euros públics per al Mobile World Congress

El deute pendent amb la plantilla de TMB, un dels motius de la vaga, suposa només un 0,14% dels 3.500 milions que generarà el MWC els propers cinc anys

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El Mobile World Congress (MWC) arrenca la setmana vinent. I arrenca, en plena crisi i ofensiva contra els drets laborals, la cobertura social i la vaga a TMB, amb una injecció pública de 90 milions d'euros per als propers cinc anys. 30 milions d'euros de l'Ajuntament de Barcelona, 30 de la Generalitat i 30 més de l'Estat. L'aportació de fons públics va ser aprovada el dijous 16 de febrer a la comissió d'economia de l'Ajuntament, que va fer néixer la Barcelona Mobile World Capital Foundation amb 90 milions d'euros públics. La derrama econòmica va ser subscripta, per unanimitat, per totes les forces polítiques, des del PP fins a ICV.

Aquestes són les primeres dades de la despesa pública que acompanya el MWC. Al novembre, la Generalitat ja va destinar 530.000 euros addicionals a l'edició de 2012 del congrés. Ho va fer a través del programa ACCIÓ, l'agència de suport a la competitivitat de l'empresa catalana, adscrita al Departament d'Empresa. Tot plegat, però, sense dades fiables que comptabilitzin el cost públic real de l'esdeveniment. Encara no hi ha estimacions econòmiques dels dispositius especials que ja s'han desplegat -logística, reforç de seguretat, serveis de neteja, despeses de proto-

Artur Mas saluda al director executiu del MWC, John Hoffman, que ha destacat "el fort suport del sector públic"

col- i que també aniran a càrrec de les arques públiques. Amb les dades disponibles i atenent altres esdeveniments -la visita d'un sol dia del Papa Benet XVI a Barcelona, l'octubre de 2010, va costar quatre milions d'euros públics-, aquest setmanari estima -pel cap baix- en 100 milions d'euros l'aportació mínima coneguda procedent de diferents administracions. Però, només amb l'aportació de 90 milions

a la nova fundació, el MWC costarà a les arques públiques 1.712 euros cada hora durant els propers cinc anys.

Un 0,14% de l'impacte econòmic estimat

Des que, el juliol passat, Barcelona va obtenir la capitalitat del congrés fins el 2018, s'ha parlat molt de l'impacte econòmic que tindria a la ciutat. Segons el consistori barce-

loní, el congrés aportarà 3.500 milions d'euros a la ciutat durant els propers cinc anys. La xifra contrasta amb el deute pendent de TMB -presidida pel primer tinent d'alcalde de Barcelona, Joaquim Forn- amb tota la plantilla de busos i metro: cinc milions d'euros no pagats, un dels aspectes que motiven la vaga convocada i que representen solament un 0,14% de l'impacte econòmic estimat del

MWC. Altres fonts més optimistes, com Luís Sierra a *La Vanguardia*, parlen de 6.000 milions d'euros en ingressos cada any. En aquest cas, complir el que s'ha pactat al conveni de TMB -els 700 euros que es deuen a cadascuna de les 7.400 treballadores- suposaria només un 0,08% dels ingressos previstos en un any.

Les inversions -infraestructures, xarxa de transports i acollida- són públiques i els beneficis, privats

I és que les màximes responsabilitats econòmiques, hostaleres i turístiques de la ciutat ja van celebrar, el juliol passat i a viva veu, la permanència del MWC a Barcelona i els ingressos privats milionaris previstos. "Hem guanyat uns altres Jocs Olímpics, és la joia de la corona del turisme de negocis", va afirmar un directiu de la Fira de Barcelona, Agustín Cordón. "La ciutat s'ha abocat al Congrés", sostenia el president de Vodafone Espanya, Francisco Roman. "Mai no havia plorat tant", afirmava Jordi Clos, del Gremi Hotels BCN, a *El Periódico*. El director de Telefó-

> Una fundació al servei de les grans empreses que oferirà bonificacions fiscals a les multinacionals

Despesa pública per facilitar beneficis privats i, a més, oferint bonificacions fiscals importants. Aquesta és la filosofia que hi ha rere el Mobile World Congress (MWC), el certamen incansablement lloat els darrers dies per l'establishment polític i mediàtic. La nova fundació Fundación Barcelona Mobile World Capital Foundation, aprovada per tots els grups polítics i participada per l'Ajuntament, la Generalitat i l'Estat, al costat de Fira Barcelona i GSMA, també té com a esferes oferir primes fiscals per captar recursos privats.

I podrà oferir-les perquè, el 8 de setembre de 2011, la Comissió d'Economia del Congrés dels Diputats va aprovar, a proposta de CiU i amb el suport del PSOE, la declaració del MWC com a "esdeveniment d'exceptional interès públic". Aquesta categoria, que també van tenir la Copa Amèrica de València o les catòliques Jornades Mundials de la Joventut de Madrid, permet bonificacions fiscals del 35% per a les empreses que facin aportacions a la fundació -25% en el cas de les persones físiques- i del 15% per a les que hi inverteixin en publicitat.

L'objectiu és aconseguir la implicació de gegants com Telefónica (més de 10.000 milions de benefici el 2010 i 6.000 acomiadaments anunciats) o Vodafone (la filial espanyola va guanyar 1.000 milions fa dos anys). El diputat de CiU al Congrés Josep Sánchez Llibre va afirmar, fa uns mesos, que el MWC ha de servir per "crear noves oportunitats de negoci". I és evident que les administracions fan tot el possible per facilitar el negoci de multinacionals amb guanys multimilionaris. Filosofia *business friendly* en estat pur. MARC FONT

> Una quarta part de les antenes incompleixen les ordenances

Movistar, Vodafone i Orange han anunciat que desplegaran tecnologia per oferir la nova cobertura 4G a Barcelona. Per fer-ho, els caldrà instal·lar més antenes i tenir "menys restriccions municipals", segons Telefónica. L'Ajuntament de Trias ja hi treballa, redactant una nova ordenança que elimini les restriccions actuals -incorporades pels possibles efectes nocius sobre la salut-, que sovint no s'han respectat. Es calcula que, avui, a Barcelona, hi ha una trentena d'antenes il·legals. També hi ha denúncies d'antenes il·legals a Mataró, Santa

Coloma o Figueres. Arreu de l'Estat, fonts del sector calculen que entre el 25% i el 33% de les antenes no compten amb llicència municipal. Les operadores les instal·len quan aconseguixen l'autorització ministerial espanyola i no esperen al permís municipal. El maig de 2004, l'Organització Mundial de la Salut va classificar les radiacions electromagnètiques de radiofreqüència com a "possible cancerígen", mentre el Consell d'Europa instava els governs de la UE a aplicar el Principi de Precaució i de protecció de la salut pública. GEMMA GARCIA

> La vaga convocada pels treballadors i les treballadores de TMB coincidint amb el Mobile World Congress ha desfermat una dura ofensiva política i mediàtica contra la plantilla de metro i bus. Una ofensiva rere la qual hi ha les elits locals, però també el lobby multinacional de la telefonia mòbil. Despesa pública i benefici privat, ens endinsem en la dimensió d'un negoci global que ja mou el 2% del PIB mundial i que acumula guanys imparables en la lògica de la perversa globalització neoliberal

, estirant del fil

nica Catalunya, Kim Faura, es mostra "eufòric". Fins i tot una nota de premsa del Departament d'Empreses recordava que es tractava d'un "turisme de negocis de classe mitjana-alta". Remarcant la sinergia pública-privada, un pleteric Joan Gaspart, que és president de Turisme de Barcelona, anunciava: "Hem guanyat aquesta Champions". Un suport institucional que va destacar el director executiu del Mobile World Congress, John Hoffman, que destacava "el fort suport del sector públic". Hoffman va ser una de les primeres persones que va rebre Artur Mas, el febrer de 2011, com a nou president de la Generalitat. El mateix Hoffman que, l'endemà de la confirmació de Barcelona com a capital del mòbil, el 23 de juliol passat, sopava al Bulli de Ferran Adrià.

Negociacions i passadissos

A les bambolines d'una negociació global que es va fer a Londres l'estiu passat, Barcelona competia en un pols freqüent amb ciutats com Munic, Milà o París. I les pressions no es van fer esperar. Mentre l'exministra francesa d'Economia i actual directora gerent de l'FMI, Christine Lagarde, enviava cartes a la *staff* del MWC per defensar la candidatura de París, empreses com Telefónica o el FC Barcelona es decantaven obertament per la capital catalana. Entre les exigències que es requerien a Barcelona per continuar acollint el MWC, hi concorrien la reducció dels preus dels hotels, la instal·lació -i, per tant, la modificació de la normativa vigent- d'encara més antenes de telefonia mòbil per desenvolupar connexions 4G, l'augment de la seguretat en relació als furtus que patien les congressistes i més connexions directes internacionals amb l'aeroport del Prat. En aquest sentit, un article d'Ignacio del Castillo al diari econòmic *Expansión* recordava la sobtada filia convergent del món de les empreses de les telecomunicacions. Raó? Xavier Trias havia anunciat que derogaria el reglament actual d'instal·lació d'antenes de telefonia mòbil per facilitar i satisfer les demandes del MWC i agilitzar sense demora la ubicació de més antenes, els impactes sobre la salut de les quals han estat denunciats pel moviment veïnal i ecologista.

Riquesa privada i privatitzada

L'impacte econòmic del congrés, però, ressegueix el clàssic *business as usual* de la marca Barcelona. Més del mateix: les inversions -"infraestructures, xarxa de transports, acollida", segons lloa el MWC- són públiques i els beneficis, privats. Fonamentalment, en treuen profit el sector turístic-hoteler (ja no queden places per a aquesta edició), el de la restauració

i l'oci, el del comerç d'alt nivell i el del lloguer de cotxes de luxe i xòfers. Respecte la recurrent creació d'ocupació, es creen 6.000 llocs de treball temporal i precari: *minijobs* en tota regla, per un sector turístic que es prepara per acollir 60.000 persones. Entre elles, 3.000 alts càrrecs executius, presidents i conselleres delegades de les principals multinacionals del sector. També hi haurà 1.400 expositors i 2.900 periodistes acreditades. Tenint en compte que es tracta d'un "esdeveniment d'excepcional interès públic", com ho rebateja l'Estat, cal recordar que el preu d'inscripció -pels núvols- oscil·la entre els 700 i els 4.999 euros.

El Mobile World Congress és, finalment, una iniciativa del Grup Especial Mobile Association, el totpoderós lobby mundial de la telefonia mòbil, que aplega les companyies multinacionals més grans, 800 operadores de telefonia mòbil i 200 empreses de 219 països. A la cúpula, hi consten 25 càrrecs directius de les principals empreses globals, entre ells, el responsable de la italiana Telecom i vicepresident de la banca d'inversions Rotschild, Franco Bernabé, i també grans magnats d'emporis comunicatius com Bil Hague (AT&T), Jean-Paul Cottet (France Telecom), Sha Yuejia (China Mobile), Alexander Popovskiy (MTS Russia) o Nasser Naraiah (de la qatariana Qtel).

L'Ajuntament ha ofert "garanties fermes" que el congrés es farà "de forma segura" i "sense interrupcions"

La setmana passada, el director executiu de GSMA, John Hoffman, va enviar una carta a totes les persones inscrites on informava de la vaga de TMB. A la missiva, recordava que el lobby GSMA, des de l'anunci de la vaga a TMB, tenia instal·lats a Barcelona alts executius que es reunien i assessoraven constantment funcionariats de l'Ajuntament, de la Generalitat, del Ministeri d'Indústria i dels cossos policials.

John Hoffman informava que ja s'havia enllestit un pla alternatiu de contingència -que contempla, entre d'altres coses, transport privat des dels hotels i, fins i tot, helicòpters- per si la vaga de TMB no es desconvocava, perquè no tingués "cap impacte" en el MWC. La carta cloïa anunciant que l'Ajuntament de Barcelona ha ofert "garanties fermes" que el congrés transcorrerà "de forma segura i sense interrupcions".

MÓN • UNA INDÚSTRIA GLOBAL QUE MOU EL 2% DEL PIB MUNDIAL

Ningú no parlarà del coltan ni de Shenzen

L'espoli en l'extracció de minerals al Congo o els suïcidis a les factories xineses són l'altra cara d'un negoci global milionari

Moltes persones del Congo es veuen obligades a treballar a les mines de Coltan per poder sobreviure

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Overtà. El silenci del negoci. Un cop més, una indústria lucrativa va directament acompanyada de violacions dels drets humans, explotació laboral en règims de semiesclavitud i retroalimentació de l'horror de la guerra. Els vincles directes entre la indústria del mòbil i un dels conflictes més devastadors del continent africà, el de la República Democràtica del Congo, estan més que esclarits. A l'epicentre, un mineral, el coltan, que té el 80% de les reserves mundials a l'est del país africà, a tocar dels Grans Llacs. Del coltan, s'obté el tàntal, que s'empra com a condensador fonamental a la indústria del mòbil, que n'absorbeix el 50% de la producció mundial. Ja fa anys, dos documentals (*Blood coltan* del francès Patrick Forestier i *Blood in your mobile* del danès Franck Poulsen) van aixecar acta de la dimensió de l'espoli i la tragèdia.

Coltan: mòbils tacats de sang

A les mines de l'est del Congo, una zona militaritzada controlada pels senyors d'una guerra que ha provocat cinc milions de morts i 200.000 violacions sexuals des de 1994, hi treballen vora 15.000 persones, en règim de semiesclavitud, fora de control i sense cap mesura de seguretat. Infants d'entre set i deu anys -per 25 cèntims d'euro el dia- són emprats per baixar a mines profundes de difícil accés. Segons l'escriptor Vázquez Figueroa, autor de *Coltan*, "per cada quilò de coltan extret, ja moren dos nens". Extorquits per les milícies -que es financen amb peatges sobre l'exportació del coltan-, un

informe de les Nacions Unides ja alertava, el 2003, que fins a 30 empreses multinacionals estaven directament implicades en l'espoli dels recursos naturals i el finançament indirecte de la guerra. D'aquestes empreses, en un negoci opac i d'estructura mafiosa, 27 eren europees. La majoria belgues, holandeses i alemanyes. Cap empresa multinacional, com ara Nokia, no és capaç de demostrar, avui, que el seu coltan no prové de les mines congoleeses. I això que, sovint, s'amaga el traç del seu origen triangulant l'exportació des de tercers països de l'Europa de l'Est o de l'Amèrica Llatina.

L'altre cara (dura) d'Steve Jobs

L'altra cara de la lluna de la indústria del mòbil és a la Xina, que ja fabrica el 50% dels aparells mundials. Shenzen, a 40 quilòmetres de Honk Kong, és fàbrica d'empreses tecnològiques com Foxconn, un grup industrial taiwanès gegantí, amb una plantilla de 420.000 persones, que treballa per a Apple, Nokia o Sonny Ericsson. El maig de 2010, una onada de suïcidis -tretze intents i deu morts- va treure a la llum pública les condicions de fabricació de l'Ipod o la Play Station a les cadenes de muntatge, així com els alts nivells de contaminació generada. En tots els casos, les persones tenien entre divuit i 24 anys i el suïcidis s'atribueix a la sobreexplotació laboral i a l'isolament al qual està sotmès el personal. A Shenzen, fàbrica i habitatge es fusionen: joves-esclaves recloses amb salaris de 100 euros mensuals i jornades laborals d'entre dotze i setze hores diàries, durant sis dies. En els rigors de l'economia global, una treballadora xinesa rep vuit dò-

lars per cada Ipad fabricat, un 1,6% del preu final, que arriba als 500 dòlars.

Fabricants i operadores

Mentriamentres, el negoci no para de pujar. El rànquing de les principals operadores l'encapçala China Mobile (616 milions de connexions i 20.300 milions de dòlars ingressats), seguida per la britànica Vodafone (367 milions de connexions i 15.500 milions), la mexicana Amèrica Móvil (236 milions de connexions i 7.700 milions) i l'espanyola Telefónica (227 milions de connexions i 12.500 milions). Pel que fa a les empreses fabricants, la finlandesa Nokia continua controlant el 27% del mercat: va vendre 417 milions d'unitats el 2011. El segon lloc correspon a Samsung, 330 milions de telèfons venuts i una quota de mercat del 21%. Apple se situaria en tercer lloc amb 93 milions d'iPhone venuts i un 6% del pastís mundial. La quarta posició és per a la sud-coreana LG i la cinquena per a la xinesa ZTE. La resta de fabricants van produir 552 milions de mòbils, en un planeta on el 2011 es van vendre 1.546 milions d'unitats (un 11% més que el 2011). El negoci dels mòbils, que mou 988.400 milions d'euros, ja representa el 2% del PIB mundial. Però en un món amb 7.000 milions d'habitants i 6.000 milions de mòbils, la nova 4G o el darrer Ipad són impossibles sense les mineres del Congo, les treballadores xineses al llindar del suïcidis, les subcontractades dracòniques a casa nostra o els *call centers* estressants i esgotadors. Les mans anònimes que alimenten les corbates i els luxes dels 3.000 alts executius que, la setmana vinent, es trobaran al MWC, esdevingut ja Congrés Mundial d'Espolis.

, impressions

Daniel Gómez-Olivé i Casas · Investigador de l'Observatori del Deute en la Globalització
opinio@setmanaridirecta.info

A Grècia, ens juguem el nostre futur

Aquests dies veiem com els líders europeus estan esprement al màxim la pell de taronja grega, per assegurar que tot el suc s'aboqui als seus gots, assedegats com estan de recobrar deutes hel·lènics. Les exigències de la Troika (CE, BCE i FMI) al govern grec ens mostren com de cruel és la manca de solidaritat entre *socis* quan del que es tracta és del reclament de deutes impagables. De la mateixa manera, veiem com la democràcia i la garantia de drets socials es dilueixen, en la justa mesura que la pressió internacional exigeixi ??al govern grec que prioritzi el pagament dels deutes al pagament social que qualsevol estat té l'obli-

gació constitucional d'atendre. Però, què és el que deu Grècia? A qui l'hi deu? Per què es deu? I el més important: què s'ha de fer davant aquest xantatge? El deute públic de Grècia, a finals de 2011, s'estima que hauria arribat als 355.000 milions d'euros, xifra que ja suposa el 165% del seu PIB. D'altra banda, poc més del 25% del reclamat (95.000 milions) són crèdits que li han atorgat -amb sucosos interessos- països socis de la mateixa UE (53.000 milions), amb Alemanya i França al capdavant, altres països de la comunitat internacional (22.000 milions), i el propi FMI (20.000 milions), arran del primer paquet de *rescat* -ja

fallit-, aprovat tot just fa dos anys, el maig de 2010. Sent així, el primer que cal denunciar és el paper que juga la Troika en les negociacions ja que, tot i que es presenta com negociadora neutra per salvar Grècia de la *tragèdia* de l'impagament, en realitat el que pretén és assegurar-se el pagament dels deutes que reclamen per a ells i per al capital privat a qui representen. Algú dirà que el deute s'ha de pagar. En tot cas, això dependrà de com i qui el va originar i per a quin benefici. En el cas grec, el poble està denunciant que el deute es va quadruplicar amb la Dictadura dels Coronels, que després va augmentar vertiginosament arran

CONTRA

dels Jocs Olímpics de 2004, amb projectes megalòmans en què empreses alemanyes com Siemens van treure enormes beneficis subornant polítics, o amb la compra sistemàtica d'armament a França, Alemanya i els EUA, que fan que Grècia sigui el primer país de la UE en despesa militar en relació al seu PIB. En aquest sentit, és significatiu comprovar com mentre s'estan retallant pensions, sous i prestacions socials, la Troika no exigeixi ??retallades en la despesa militar. No serà que no es retalla perquè els venedors d'armament són els mateixos creditors que ara els estan esprement? Per tot això, la societat grega està reclamant la suspensió unilateral de pagaments, acompanyada d'una audito-

està damunt de la taula es defensa que cal ajustar encara més l'economia i aprofundir les reformes estructurals per garantir, diuen, la salut econòmica de Grècia (que no de la seva població, és clar). Això, per poder assolir un nivell "sostenible" de deute del 120%/PIB el 2020. Si aquesta xifra és sostenible, perquè no ho va ser a finals de 2009, just abans del primer *rescat*, quan el deute "només" era del 125%? Tot aquest costós recorregut, en termes socials, per arribar al mateix lloc de partida? No serà que és un altre l'objectiu real dels ajustos? No s'estarà aprofitant la crisi per desmantellar l'estat del benestar i minvar els drets socials de la ciutadania? No serà que l'interessant per als creditors no sigui tant el cobrament del deute, que també, sinó el que el seu pagament comporta en el seu propi benefici: ajustar les condicions perquè la classe treballadora estigui encara més indefensa? No en va hi ha qui afirma que Grècia és el nou laboratori de proves del neoliberalisme, com ho va ser Xile als anys setants, per saber fins a quin punt es pot espremer la població i acabar amb el paper de l'Estat, amb l'excusa del deute del pagament del deute. A Grècia s'està jugant més del que ens creiem. El que està en joc és la correlació de forces entre el poble i la classe dominant mundial, que està aprofitant la crisi, que ella mateixa ha provocat, per donar-nos una nova volta de rosca i fer-nos perdre els drets aconseguits, mitjançant la lluita social, durant decenniis. Davant d'això, ens quedarem impassibles?

Algú dirà que el deute s'ha de pagar, dependrà de com i qui el va originar i per a quin benefici

ria del deute que permeti conèixer l'origen, repudiar tot el deute il·legítim i encausar als responsables, tant nacionals com estrangers, que han portat el país a la fallida. Tal com estan les coses, aquesta sembla l'única sortida raonable i realment democràtica, és a dir, l'única que permetrà al poble grec recuperar el poder de la seva sobirania econòmica, social i política. Ara que un segon *rescat*

Fredi Mariño Agusti · Estudiant de Filosofia
opinio@setmanaridirecta.info

Pensament o barbàrie

L'afirmació d'Artur Mas, pronunciada fa uns mesos i sostenint que no hi ha "cap alternativa" i que l'altra opció duia cap "al col·lapse com Grècia", obre la via per a una sèrie de reflexions. Aquesta afirmació mostra que l'únic possible pensament és aquell que ha endegat les actuals reformes polítiques aquí i arreu (encara que no és pas nou, ja fa dècades que és en marxa). No hi ha cap altre possibilitat, ja que, com apunta la segona frase mencionada, qualsevol altre possible pensar cau fora d'aquest àmbit, entra a l'essera del caos (cal recordar que durant

aquells dies els mitjans de comunicació mostraven imatges de durs enfrontaments entre policia i manifestants a Grècia), duu a la barbàrie, recau a la pura animalitat i, per tant, si és animalitat no és pensament, no pot ésser una possibilitat a la qual s'hi hagi arribat raonant. És a dir, no és quelcom que correspongui a l'home com a ésser racional; no és una opció racional. Se'ns presenta així la dicotomia entre pensament o barbàrie.

Ara bé, el pensament obre camins que, mercès a la fal·libilitat humana, duen inevitablement cap a

Un pensament que és considerat l'únic possible no és tal, és un dogma

cruïlles, bifurcacions, essent aquestes alternatives que es presenten al pensament i on hom pot deliberar i triar. Així doncs, negar l'existència d'alternatives és, o bé sostenir la infal·libilitat humana, convertint l'ésser humà en un ens diví, o bé negar el pensament

mateix. Un pensament que és considerat l'únic possible no és tal, és un dogma. Aquest no obre camins, el camí ja és traçat.

No presenta alternatives, ja que dissoldrien la seva unitat. En eliminar les possibilitats s'esvaeix el moment de la deliberació i, amb ell, queda cancel·lada la llibertat. En haver de resseguir una sendera ja traçada abandonem l'àmbit de la llibertat i caiem en el de la necessitat; el món humà s'esdevé llavors segons lleis necessàries. Es transcendeix així del món humà racional, on la llibertat és possible, al món natural, el medi natural

governat per lleis naturals necessàries on tot s'esdevé mecànicament (per això ja no són necessaris polítics sinó tecnòcrates).

El món, en conseqüència, queda clausurat mecànicament; ja està pensat per endavant; es desenvolupa mitjançant les lleis naturals del dogma; s'autonomitza i s'immunitza enfront de l'acció externa d'un altre pensament. Però, si això és així, el pensament únic pertany a l'àmbit de la pura animalitat, de la barbàrie. El "veritable" pensament seria, doncs, sortir-ne; solcar nous camins que duguin cap a noves cruïlles, alternatives.

Joan Tamayo Sala · Advocat i membre de la Comissió de Drets Humans ICATER
opinio@setmanaridirecta.info

El món al revés

El gran poeta uruguaià, Eduardo Galeano, diu en una de les seves meravelloses obres, *Patas arriba. La escuela del mundo al revés*, que l'escola d'aquest món "al revés" també premia al revés ja que menysprea l'honestedat, castiga el treball, recompensa la manca d'escrúpols, alimenta el canibalisme, estableix un codi moral on no es condemna la injustícia sinó, el fracàs...

Veiem com els nostres diners, que haurien d'estar dedicats al bé comú, els donen als bancs

Actualment, assistim "astorats" a l'aplicació quotidiana d'aquesta escola del món al revés. Per exemple, veiem com els nostres diners, que haurien d'estar dedicats al bé comú, els donen als bancs, milers de milions d'euros per a rescatar-los, mentre que els seus directius no paren d'apujar-se els sous i pensions sense límit. On està la redistribució justa dels recursos? S'accepta no apujar el salari mínim interprofessional de 641 euros als treballadors i treballadores, mentre directius de bancs s'han augmentat el sou un 36% el 2010. Rodrigo Rato, president de Bankia, guanya 2,30 milions d'euros l'any mentre va desnonant gent que no li pot pagar la hipoteca.

Iñaki Urdangarin, encausa't per corrupció, guanya, pels seus càrrecs a Telefónica 600.000 euros anuals, i els consellers de les grans empreses IBEX, no baixen de 260.000 euros l'any...

Aquests mateixos bancs i caixes que han retallat el crèdit a les petites empreses i autònoms, a la vegada, augmenten la capacitat creditícia dels seus propis membres dels consells

d'administració. Així, els seus autocrèdits van augmentar un 48% el 2011 i els interessos per morositat hipotecària contra una família sense recursos no baixen del 25%.

Es retalla la sanitat pública però s'abaixa l'impost de societats de les grans empreses que facturen més de 150 milions (el 0,12% del total de les empreses a Espanya) o l'impost de successions per als més

poderosos. En canvi, no s'ataca el frau dels paradisos fiscals. En canvi, sí que es retallen 25.000 milions dels serveis públics de l'estat de benestar.

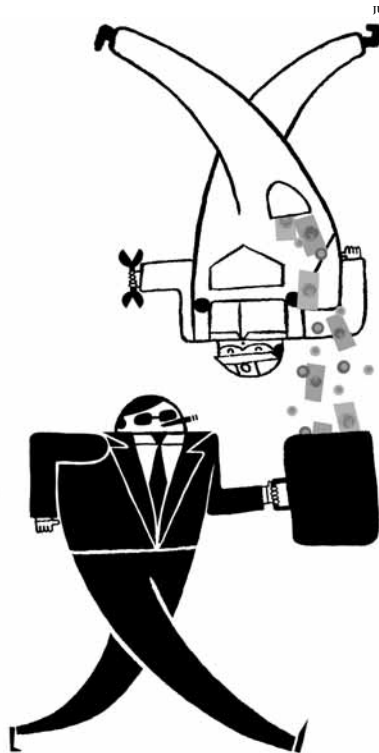
Però algú parla del diner públic que es destina al manteniment del patrimoni privat, especialment el religiós? No. El que sí que s'explica és que una dona de 76 anys s'ha d'encadenar a la sucursal del seu banc per evitar ser desnonada del pis, mentre llegeix en un diari que la família real (15 persones) tenen a la seva disposició 71 xofers, un equip de 500 treballadors i un pressupost de 8,43 milions.

Ara, la reforma laboral del PP, continuant en la línia de les iniciades pel PSOE-PSC, condemna el dret laboral, que tanta lluita i suor ha costat als treballadors i treballadores d'aquets països, a una simple normativa arbitrària imposada de forma autoritària, on el protagonista és l'acomodament lliure i la màxima llibertat per a l'empresari perquè pugui explotar, sense por i a la carta.

I davant d'aquest paradigma de món al revés, els partits polítics parlamentaris no fan res.

Com deia un altre escriptor ja desaparegut, l'argentí Ernesto Sábato, "encara som a temps de revertir aquesta massacre. Aquesta convicció ens ha de posseir fins el compromís."

No ens queda gaire temps per aturar això del tot i evitar el desastre que suposaria la consolidació d'aquest món al revés.

· EN CALENT

“Suport incondicional a les famílies per aquesta incomprendible i consentida fúria policial”

Lluís Vives, professor de l'IES Lluís Vives de València

Com a professors, expressem la nostra més enèrgica repulsa a aquesta mena d'actuacions que, sens dubte, s'emmarquen en els intents reiterats de les nostres autoritats per tal de desprestigiar l'ensenyament públic i criminalitzar tothom compromès com a professors, personal no docent, estudiants i famílies en la dignificació de l'educació pública.

D'una banda, el nostre rebuig més absolut davant les insidioses paraules del diari ABC, del dissabte 18 de febrer, on s'afirmava, entre d'altres declaracions ofensives per a la nostra tasca docent, que "els professors haurien garantit l'aprovat a qui prengué part de les manifestacions, sense tenir en compte tampoc les faltes d'assistència que estan obligats a computar!".

De l'altra, volem fer arribar la

nostra solidaritat i el nostre suport incondicional a les famílies i a totes les persones agredides, físicament i moralment, per aquesta incomprendible i consentida fúria policial.

Els propers dies, els nostres esforços més immediats estaran dedicats a recomposar l'estabilitat psíquica i emocional del nostre alumnat i de les seues famílies, sense oblidar-nos de denunciar formalment aquestes actuacions policials desmesurades i reclamar responsabilitats penals i polítiques per als qui han promogut aquest despropòsit.

I, evidentment, seguirem denunciant els atacs als serveis públics -i particularment a l'educació pública- així com la criminalització que els governants intenten fer dels seus empleats per desprestigiar-los.

· CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Un vodevil anomenat Spanair

Lluís Parera, Hospitalet de Llobregat

Quan esclatà la crisi Spanair, les declaracions de bona voluntat i promeses van ser abundoses. Cert que l'agència de viatges (Atrapalo.com) sí que m'ha retornat ràpidament al voltant de cinc euros que corresponen a despeses de gestió, però les declaracions de bona voluntat han desaparegut i les promeses es perden en un laberint burocràtic ple d'incoherències (per no dir mentides), potser per cansar-nos, fer-nos desistir i oblidar. Només citaré l'últim episodi d'aquesta obra surrealista: l'Agència Catalana de Consum (ACC), per web i telefònicament m'indica que només puc esperar la via judicial i que em puc estalviar la reclamació a l'ACC però això sí, necessitaré, davant del jutjat, haver posat la reclamació a l'agència de viatges. Així, seguint instruccions telefòniques d'Atrapalo, interposo dita reclamació a través de vuelos@atrapalo.com, però l'agència de viatges m'indica que no poden fer res (era d'esperar) i que reclamí a l'ACC: novament estem al cap del camí.

Algú ho té clar? Algun dia cobrarem? Em temo que no, em queda el consol d'haver estat protagonista -involuntari- del gran vodevil d'Spanair que, fet i fet, no és més que un reflex d'aquest país nostre però no puc desfer-me de la sensació que algú em pren el pèl i a més, vol que aplaudeixi.

Per cert, cada cop que truco al 012 (pagant) em diuen una cosa diferent: més vodevil.

Ells recolliran la nostra ràbia

Roser Benavente, Barcelona

La reforma laboral que ens ha caigut a sobre afecta tots els treballadors, però ataca especialment a aquells que, amb carreres professionals llargues de 30 o 40 anys a l'esquena, han estat aguantant les empreses i el país. Ara, una expectativa d'indemnització de 42 mesos es redueix a 12 i això permetrà les grans corporacions acomiadar milers dels seus treballadors senyors, els més cars.

La perspectiva de trobar feina per aquests nous aturats de 50, 55 o 60 anys serà nul·la, i hauran d'anar arrossegant-se per subsidis i almoines fins acollir-se a una misèrrima pensió després d'haver estat tota la vida cotitzant com els que més.

Però al meu barri diuen que "qui sembla la misèria recull la ràbia". I els culpables d'aquests acomiadaments no són només llunyans ministres o personatges sense cara. Són empresaris i directius a qui coneixem i que viuen entre nosaltres. Són persones amb nom, adreça i entorn. Ells recolliran la nostra ràbia.

. EDITORIAL

La primavera valenciana

Les imatges dels joves valencians tornant un cop i un altre al lloc on la policia carregava amb salvatgisme ens han demostrat que la generació que ha nascut i crescut amb les xarxes socials ha perdut definitivament la por, també en la realitat analògica, trepitant el carrer. No és tan sols el fruit d'una bombolla mediàtica cojuntural. Feia setmanes, quan les càmeres no enfocaven el carrer Xàtiva i l'institut Lluís Vives, que els mateixos joves reiniciaven en les seves conviccions d'unes reclamacions carregades de raó pura, de sentit comú. La Delegada del Govern al País Valencià va voler esborrar-los del mapa de l'excessiva visibilitat de les seves reivindicacions -geogràficament a l'epicentre de la capital del Túria- amb càrregues policials brutals basades en una legalitat sorda a les paraules i

les demandes de noies i nois. La percepció simplista, economicista i única de les coses basada en una cosmovisió neoliberal que impregna i regna en la ideologia del Partit Popular va conduir les coses cap a la repressió. Però, la legalitat de les manifestacions no autoritzades i la burocràcia de despatx, ha quedat sobrepassada per la resposta massiva, cabrejada i coherent. La llei només és un text escrit en un paper, la desobediència civil davant de la injustícia és un valor molt superior. El PP ha fet un pas enrere perquè ha palpat la possibilitat d'una revolta si s'aferrava a la repressió. La gent ha perdut la por. A València, però també a Barcelona i molts altres llocs, en el context de les protestes solidàries amb el jovent valencià, això es palpava. La primavera valenciana ha posat una llavor. Veurem que en florirà.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

La felicitat és una decisió?

Lèlia Becana Velasco
directa@setmanaridirecta.info

N'hi ha qui afirma que sí, que és un estat d'ànim positiu i prou. Però potser és una mica insultant dir que ser feliç sigui tan fàcil, com si la nostra consciència ho pogués controlar -i pair- tot i, encara més, amb la repressió i injustícia de la que gaudim: es tancaràn les escoles bressol públiques i les privades seran privatives, com més malaltes estiguem més cars seran els hospitals i els medicaments, les dones tornarem a tenir l'exclusiva de la cura de la casa i la família perquè la conciliació de la vida personal, familiar i laboral haurà desaparegut del diccionari sindical, preocupades totes en mantenir llocs de treball que són indignes.

D'acord, jo avui decideixo ser feliç, la vida s'ho val i jo més, però arribo a casa i un secretari judicial es presenta a casa de les meves veïnes amb intenció d'executar el seu desnonament (funcionari o botxí?); no oblidem, però, qui està al darrere movent els fils de les titelles: un banc que s'està *forrant* amb el negoci de les subhastes de pisos desnonats. I, des dels mitjans de comunicació, tertulianes i opinadors intenten apaivagar els ànims, com si el més lògic no fos enrabiar-se, tertulianes que s'indignen-se però amb molta mesura i sense una paraula més alta que l'altra, no fos cas que algú es molestés. Sembla que el millor que podem fer és esperar que no ens toqui a nosaltres, que tant de bo

poguem conservar una feina de merda amb l'excusa que la resta és a l'atur.

Sort que arriba el vespre i els xiquets i xiquetes de l'IES Lluís Vives de València ens ajuden a recordar per què estem aquí i fem el que fem. Reben garrotades únicament per reclamar el que és de llei, una educació pública i de qualitat.

Amb la que ens ve a sobre, necessitem optimisme i altruisme, deixar de recrear-nos en allò negatiu que ens depara la vida. Potser sí que no hem de ser tan catastrofistes i caure en la desesperació, però tampoc necessitem teràpies de grup ni llibres d'autoajuda, el que necessitem és solidaritat, suport mutu, prendre consciència que totes estem en el mateix vaixell i que soles no podem.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana amb la DIRECTA rebeu una publicació especial sobre la vaga de transports públics en la que hem col·laborat per donar suport a aquesta iniciativa popular. A part dels exemplars encartats dins la DIRECTA n'hi ha 18.000 més que es repariran durant aquesta setmana per tota l'àrea metropolitana per anar escalfant motors de cara a la vaga de transports públics que tindrà lloc a principis de la setmana que ve. Tot i que és una qüestió bastant barcelonèntrica, per a nosaltres té molta importància ja que en som plenament afectades, doncs nosaltres també hem de pagar dos euros cada cop que hem de venir a la redacció.

D'altra banda, aquest cap de setmana tenim assemblea general de la DIRECTA. La farem a la redacció de Sants i esperem contar amb la màxima assistència de gent doncs les assemblees general són l'espai on prenem les decisions sobre els temes més complexos i polèmics.

Fins la setmana que ve, bona vaga. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Nova línia de tatoos old school pour homme

. FE D'ERRADES

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLIÇÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciator.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior. Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il.lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quaternsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi, Ana Paola Van Dalen i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Alex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca
CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal
PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana
SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 21

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: teresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Acomiadaments a la Creu
Roja catalana | PÀG. 9

Violència contra les estudiants
del Lluís Vives | PÀG. 10 i 11

País Valencià: retallades i
corrupció | PÀG. 10 i 11

Els negocis foscos d'un
directiu del Barça | PÀG. 12

ESTAT ESPANYOL · L'OPERACIÓ DE LA BURGESIA I EL GOVERN CATALÀ DE CONVERTIR EL PRAT EN UN 'HUB' INTERNACIONAL FRACASSA

Spanair deixa 4.000 acomiadades i fa 'volar' 200 milions de diner públic

El jutjat mercantil número 10 de Barcelona declara el Grup Gispert, fundat per la família de la presidenta del Parlament Núria de Gispert, com a administrador concursal

Marc Rude
redaccio@setmanaridirecta.info

La fallida d'Spanair ha deixat més de 4.000 persones al carrer i, a terra, desenes de milers que havien contractat un vol amb la companyia, l'import del qual difícilment es retornarà. Sí que han volat, en canvi, els gairebé 200 milions d'euros de diner públic que havien aportat les administracions catalanes a l'empresa des de la seva adquisició, el 2009, per part d'un grup d'inversió pública i privada format per institucions dependents de la Generalitat i de l'Ajuntament de Barcelona, amb una aportació minoritària de l'empresariat. Als 135,5 milions que ha invertit la Generalitat a través d'empreses públiques i crèdits oficials, cal sumar-hi els 60 que hi ha posat l'Ajuntament de Barcelona, a més dels deutes privats amb les empreses proveïdores i les entitats financeres.

El personal acomiadat té previst obstruir els accessos per carretera a l'aeroport del Prat

La negativa del govern de Mas a injectar més recursos a la companyia, que arrossegava un gran dèficit des del moment que va ser comprada, va precipitar el seu tancament, que la direcció va fer efec-

Concentració celebrada a la plaça Sant Jaume de Barcelona contra el tancament, que ha deixat 4.000 persones al carrer

tiu sense previ avís, la tarda del 27 de gener. Només el dia següent, 25.000 persones esperaven volar amb el bitllet comprat a Spanair. L'afectació va més enllà de la plantilla de la companyia, a la qual s'aplicarà un ERO d'extinció, i s'amplia a les treballadores de Newco, que operava en serveis de terra, que també es quedaran sense feina. Les mobilitzacions no s'han fet esperar i, el 24 i el 27 de febrer, el personal acomiadat té previst obstruir els accessos per carretera a l'aeroport del Prat.

El concurs judicial que gestiona la dissolució d'Spanair ha deixat al descobert un deute de 474

milions d'euros, que converteix en extraordinàriament remota la possibilitat que la plantilla cobri salaris i indemnitzacions i que es reemborsi el preu dels bitllets a les usuàries afectades. El somni de la burgesia barcelonina i el govern català de transformar l'aeroport del Prat en un hub o centre de connexions aèries transcontinentals s'estavella i s'emporta tots els recursos que s'hi havien dipositat.

Els orígens d'Spanair

Spanair va ser creada el 1986 per l'aerolínia multinacional escandinava SAS i el Grupo Marsans, propietat de Gonzalo Pascual i Gerar-

do Díaz de Ferran, grans personatges del capitalisme ibèric, actualment imputats per apropiació indeguda. Amb seu a Palma, va començar sent una companyia petita, dedicada a vols d'àmbit estatal, fins que SAS en va adquirir el ple control, el 2003, i la va integrar a Star Alliance, una aliança comercial entre una trentena de línies aèries. El negoci funcionava i, l'any 2006, Spanair va projectar una gran expansió, amb nous trajectes estatals i continentals. El 2007, però, una sèrie de factors -pujada del preu del combustible, competència de les línies de baix cost, pèrdua de capacitat econòmica per

viatjar, etc.- van fer que l'empresa comencés a generar pèrdues milionàries i, des de llavors, mai no va tornar a ser sostenible. SAS la va posar a la venda i van aparèixer possibles empreses compradores -com Iberia- que es van fer enrere en veure els números vermells que presentava la companyia. L'oferta d'Iberia va inquietar el govern, que temia que la nova gestió d'Spanair

L'agost de 2008, un dels seus avions es va estavellar a Barajas (Madrid) i va causar la mort de 154 persones

impliqués menys trànsit a l'aeroport del Prat. L'agost de l'any 2008, un mes després que la companyia hagués presentat un ERO que afectava 1.200 treballadores, un accident va sentenciar definitivament la companyia: un dels seus avions es va estavellar a Barajas (Madrid) i va causar la mort de 154 persones.

Ambicions frustrades

A principis de 2009, la Generalitat va vehicular la compra del 80% de les accions d'Spanair a través d'Iniciatives Empresariales Aeronàutiques (IEASA), conglomerat que agrupa institucions i empresariat amb la idea de controlar una aerolínia pròpia que convertís el Prat en un aeroport de referència inter-

, així està el pati

>>> Ve de la pàgina anterior

nacional i rendibilitzès el cost de la nova terminal T-1; un projecte ambiciós. Si bé la burgesia barcelonina era qui se'n beneficiava més i la principal impulsora del projecte, les aportacions privades no va arribar al 30% de la inversió, mentre que la resta ho van finançar les butxaques de les contribuents. Al capdavant d'Spanair, s'hi va col·locar el financer Ferran Soriano, vicepresident del Barça durant l'era Laporta i soci d'empreses de capital-risc com Nauta Capital. Soriano es va guanyar l'animadversió de la plantilla quan va decidir traslladar la seu de la companyia de Palma a l'Hospitalet de Llobregat, amb un expedient de mobilitat que "va obligar 480 treballadors a mudar-se a Barcelona per 1.000 euros, amb dos dies per buscar habitatge i sense dret a res", segons denuncien fonts del comitè d'empresa.

Soriano "va obligar 480 treballadors a mudar-se a Barcelona per 1.000 euros, amb dos dies per buscar casa"

Sota la nova gestió, el dèficit que generava anualment Spanair continuava essent enorme i, el 2009, s'enfilava als 186 milions. Durant els següents dos anys, la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona es van veure forçats a dur a terme injeccions constants de diner públic per salvar la companyia de la ruïna, mentre buscaven l'entrada de capital estranger a la desesperada, però les altres aerolínees van declinar de nou participar en una empresa tan poc rendible. El conseller Mas-Colell va viatjar a Doha per demanar finançament a la dictadura qatariana, però, finalment, Qatar Airways va comunicar la seva negativa el gener, al cap de mesos de negociacions. Llavors, Artur Mas es va reunir amb Soriano i li va comunicar que, després d'haver convidat l'Ajuntament a pagar un últim rescat de 25 milions el setembre passat, l'estat de les arques públiques no permetia dedicar més diners a Spanair.

Tancament precipitat

El mateix dia, el divendres 27 de gener, el consell d'administració d'Spanair va decidir suspendre immediatament tota l'activitat davant la falta de liquiditat. Davant la sorpresa de la plantilla, el passatge i les autoritats aeroportuàries, a les 6 de la tarda es van deixar de vendre bitllets a la web corporativa i, a les 8, es va rebre l'ordre de deixar de facturar maleteres i de carregar els avions. Es van

viure moments dramàtics als aeroports estatals i estrangers, des d'on 25.000 persones havien de volar el dia següent amb Spanair. AENA i els governs català i espanyol van posar en marxa dispositius d'emergència per condicionar el passatge que ja no tenia vol i intentar recol·locar-lo en altres avions, mentre la plantilla es quedava sense paraules quan s'assabentava que s'havia quedat sense feina a través dels mitjans de comunicació. La notificació oficial per part de l'empresa no va arribar fins a les 12 de la nit.

El dilluns 30, la direcció d'Spanair, que fins llavors s'havia negat a publicar els comptes de l'empresa, va presentar concurs de creditors -l'antiga suspensió de pagaments- al jutjat mercantil número 10 de Barcelona. El procés va destapar un deute de 474 milions d'euros, que es va engrandir amb les compensacions per a les passatges damnificades, les indemnitzacions de la plantilla i les sancions que ja ha anunciat el ministeri de Foment davant les irregularitats comeses durant la clausura.

El jutge ha declarat com a administrador concursal el Grup Gispart, fundat pel que va ser el primer conseller de Justícia de la Generalitat, Ignasi de Gispert (pare de la presidenta del Parlament Núria de Gispert), i ha obligat les agències de viatges que havien retornat els diners del bitllet a la clientela a ingressar-los al compte de la companyia.

Acomiadament de tota la plantilla

La Unió Sindical Obrera (USO-USOC), el principal sindicat que opera a Spanair, ha advertit que el tancament comportarà la pèrdua de més de 4.000 llocs de treball di-

La plantilla d'Spanair es troba en una situació de buit legal, ja que ni treballa ni pot cobrar la prestació d'atur

rectes i indirectes, corresponents a la totalitat de la plantilla de l'aerolínia i a les empleades de l'empresa de serveis de terra Newco, que depenia en gran part dels vols de la companyia, especialment al Prat. Dos dies després de la fallida, el 29 de gener, la direcció d'Spanair es va adreçar per primer cop a la plantilla per anunciar-li la presentació d'un ERO d'extinció que afectarà 2.075 persones, que només han cobrat 1.000 euros de la nòmina del gener i s'hauran d'acollir al Fons de Garantia Salarial (Fogasa) per rebre les indemnitzacions. Mentrestant, el personal d'Spanair es troba en una situació de buit le-

La concentració es va convertir en una manifestació que va servir per tallar la Ronda Litoral durant 30 minuts

gal, ja que ni treballa ni pot cobrar l'atur. "No volem l'atur, volem treballar!", reivindiquen les treballadores, que van dur a terme protestes a tot l'Estat el dia 2 de febrer i que, des de llavors, han engegat una campanya de mobilitzacions, com la concentració davant el palau de la Generalitat del dia 9 de febrer. Demanen als poders públics "que facin alguna cosa" per elles, que no les deixin "al carrer". Les delegacions sindicals ja s'han reunit amb les diferents administracions. L'esperança és aconseguir la recol·locació a d'altres companyies, però fonts sindicals apunten que serà difícil, ja que tot el sector es troba en un mal moment. Davant la poca efectivitat de les respostes institucionals, la plantilla ha anunciat que, el 24 i el 27 de febrer, bloquejarà els accessos per carretera a l'aeroport del Prat circulant-hi lentament amb cotxe. Repetiran l'acció dues vegades a la setmana fins que es resolgui la seva situació.

> Vueling y Ryanair: els voltors aterren a Spanair

La competència d'Spanair s'ha abocat a rapinyar les seves restes. La notícia de la fallida va ser especialment alegre per Vueling i Ryanair, que el 2010 ja havien denunciat Spanair davant la Comissió Europea de la Competència per rebre fons públics i han trigat poc a copsar les seves rutes de vol. Després la crisi del 27 de gener, Ryanair va oferir "tarifes de rescat" falses a les passatges damnificades, que no eren reals perquè no havien estat pactades amb el Ministeri de Foment i AENA, a diferència de les que oferien Iberia i Air Europa. Alguns empleats d'Spanair han denunciat que Vueling i Ryanair els han fet ofertes de feina amb salaris de 600 euros al mes, cosa que el conseller d'Empresa i Ocu-

pació, F. Xavier Mena, ha ratificat dient que "el treballador sempre té la decisió particular d'incorporar-s'hi o no". El president de la irlandesa Ryanair, Michael O'Leary, va protagonitzar, a l'aeroport de Bilbao, un dels episodis més lamentables de la caiguda. S'hi havia desplaçat el 7 de febrer per anunciar dues noves rutes amb les ciutats de Madrid i Barcelona, quan va topar amb un grup de treballadores d'Spanair que portaven nou dies fent una concentració de protesta a l'edifici. O'Leary va donar-los l'esquena, fent el gest de la victòria davant les càmeres i regreçant-se per "la publicitat que ha donat la protesta a Ryanair". L'ofensa va comportar que hagués de sortir de l'aeroport escortat per l'Ertzaintza, la policia basca.

> Projectes per augmentar el prestigi i el volum de negoci

La compra d'Spanair per part dels poders fàctics catalans respon al projecte polític de transformar el Prat en el gran centre de distribució de vols o hub del sud d'Europa, és a dir, en un aeroport on facin escala els avions que fan trajectes intercontinentals i que, per tant, es converteixi en una alternativa a Barajas. La gestió aeroportuària sempre ha estat en mans de Madrid, que defensa el projecte, també polític, d'un sistema de transport aeri centralitzat a l'aeroport de la capital de l'Estat, mitjançant l'activitat d'Iberia. En resum, l'aplicació de l'Estat espanyol radial també al cel i el conflicte clàssic entre les dues grans metròpolis sobre a

veure qui la té més grossa (la terminal). En aquest context, es presenta l'adquisició d'Spanair com una eina d'autodeterminació aeroportuària, que permetrà augmentar el prestigi a la Generalitat i, a la burgesia catalana, el seu negoci. Un vol d'Spanair és el que va inaugurar la nova terminal del Prat, el juny de 2009, deixant de banda Vueling, la companyia low cost de l'exministre d'Aznar, Josep Piqué, que també volia el paper protagonista. Però, així com l'empresari és el màxim promotor i beneficiari potencial de la mesura, hi acaba posant menys diners dels esperats i són els poders públics qui acaben pagant les factures a Spanair, a través de

Catalana d'Iniciatives, Fira de Barcelona, Turisme de Barcelona, les empreses públiques Avançsa i Cimalsa i crèdits concedits per l'Institut Català de Finances. Els inversors privats, sobretot empresaris de l'hostaleria i el turisme com Joan Gaspart i el grup escandinau SAS, que mantenia un 11% del capital, s'han anat desentenant de l'empresa en veure la seva evolució. El finançament públic d'una aerolínia de titularitat privada va ser, tanmateix molt criticat des de diferents sectors, potser amb raó, si bé és cert que Iberia, en el seu moment, durant els anys 90, també va rebre ajudes quantioses de l'Estat per evitar la seva fallida.

ALBERT GARCIA

, així està el pati

CATALUNYA · DES DEL MES D'OCTUBRE DE 2011, L'EMPRESA HA ACOMIADAT UN MÍNIM DE DISSET PERSONES

Treballadores de Creu Roja denuncien que l'entitat pot estar fent un ERO encobert

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

JORDI TARRES PAMPLIEGA

Segons un informe de la Creu Roja, un dels factors que agreugen la situació de les persones aturades és la pèrdua de vincles personals, l'inici del camí cap a una exclusió social de la qual és difícil sortir. Sembla que l'entitat, malgrat basar part de la seva feina en l'atenció a aquesta exclusió social, també en genera. Diverses persones vinculades a l'empresa asseguren que, des del mes d'octubre passat, la Creu Roja ha acomiadat un mínim de disset treballadores, fet que podria constituir un Expedient de Regulació d'Ocupació encobert. "El límit d'acomiadaments sense un ERO comunicat al govern és de deu persones en sis mesos. La Creu Roja ha traspassat aquest límit de sobres", exposen des de la plantilla de l'entitat.

La Creu Roja ha congelat els complements personals, que constitueixen una part important del sou de la plantilla

El primer acomiadament, que va afectar set treballadores de la seu local de Barcelona, situada al carrer Joan d'Àustria, hauria estat motivat per un conflicte laboral que ve de lluny. Concretament, de la decisió de la Creu Roja de congelar els complements personals, que constitueixen una part important del sou del personal. Així, l'empresa va decidir aplicar l'augment de l'IPC únicament al salari base, amb l'argument que l'empresa vivia un mal moment econòmic.

L'actual president de la Creu Roja, Josep Marquès (a la dreta), signa un conveni de col·laboració amb l'empresa Arbora & Ausonia

Fins que, l'agost de 2011 i sense comunicació prèvia, l'entitat va començar a restar el 3% dels complements personals, afegint el que retallava al salari base. Una maniobra legal que, en alguns casos, suposa una reducció del sou. Les explicacions de l'empresa van tornar girar al voltant d'uns suposats problemes econòmics que algunes treballadores consideren inexistents. "Als estudis de comptes de la Creu Roja, als quals el comitè d'empresa tenia accés, no hi apareixien aquests suposats problemes", asseguren.

Davant la resposta insuficient de la Creu Roja, algunes treballadores van demanar informació so-

bre la legalitat de la mesura a sindicats i al Departament de Treball, a més de penjar cartells a l'empresa per informar la resta de companyes dels passos que anaven fent. El mes de setembre, es va celebrar una assemblea, durant la qual dues persones van prendre la paraula per explicar a la resta que els havien recomanat denunciar. Prèviament a aquesta mesura tan dràstica, les assistents van acordar recollir signatures dirigides al president de la Creu Roja a Catalunya, Josep Marquès, per exigir que els complements personals s'abonin en la seva totalitat i van decidir tornar a convocar eleccions sindicals. El mateix dia que tenien pre-

vist lliurar les signatures al president, set treballadores de la seu de Joan d'Àustria van ser acomiadades de forma directa. Dues d'elles, les que havien parlat a l'assemblea. Es va fer fora el secretari general de la secció sindical de la CGT, que s'havia creat dos mesos abans, i també es van acomiadar dues dones que tenien al seu càrrec menors de sis anys. "Vam assabentar-nos que ens quedàvem al carrer deu minuts abans. Algunes de nosaltres feia més de quinze anys que treballàvem a la Creu Ro-

balladors va ser readmès, després de pactar una reducció de sou.

El novembre i el desembre de 2011, l'Escola Universitària d'Infermeria de Terrassa -que pertany a la Creu Roja- va anunciar l'acomiadament de dues administratives, fet que va provocar una gran mobilització entre l'alumnat, el PAS i el professorat. Tot i que, en un inici, l'empresa va acceptar la proposta de les treballadores de congelar les pujades salarials a canvi de no fer fora ningú, les dues dones van ser acomiadades. Sembla que s'hi afegirà una tercera persona, a la qual li han negat la reincorporació després d'una excedència. La seu de Joan d'Àustria va decidir prescindir, poc després, d'una treballadora que no acceptava una retallada de 800 euros del sou ni la reducció de jornada. "Tot i que estava de baixa per depressió, la van acomiadar igualment", assegura una companya seva. El darrer reajustament de plantilla el va patir el Servei d'Atenció a Immigrants, Estrangers i Refugiats (SAIER), que es va quedar sense set empleades, una d'elles indefinida i embarassada. Les fonts consultades per la DIRECTA asseguren que la Creu Roja ha hagut de pagar més de 500.000 euros en indemnitzacions a totes les acomiadades.

"Vam assabentar-nos que ens quedàvem al carrer deu minuts abans. Algunes de nosaltres feia més de quinze anys que treballàvem a l'empresa"

ja i no vam poder ni dir adéu a les companyes. Va ser un cop molt fort", assegura una de les persones acomiadades. Només un dels tre-

> Presumptes irregularitats a les platges

Tot i que el conveni col·lectiu que regeix la Creu Roja és el de sanitat privada, algunes treballadores acusen la directora de la seu local de Barcelona, Antònia Jiménez, de contractar personal de platges sota el Conveni d'Acció i Intervenció Social. Aquest, aprovat el 2007 i declarat nul per l'Audiència Nacional, permet taules salarials més baixes i

augmenta la flexibilitat laboral i, per tant, la precarietat. "L'empresa diu que ho fa així per ser competitiva i guanyar els concursos municipals, però aquest canvi aleatori de conveni és irregular, ja que el procediment legal implica sotmetre's a un arbitratge que determini que aquella activitat no està contemplada en el conveni anterior i sí al nou". El ma-

lestar es va estendre considerablement el darrer estiu entre el col·lectiu de socorristes per aquest doble barem de protecció laboral, però també per la poca seriositat en la contractació. "Funciona per amiguisme. A les platges, hi treballa gent molt poc qualificada, que fa anys que estan incrustats en l'estructura de la Creu Roja", afirma un d'ells.

, així està el pati

PAÍS VALENCIÀ · PREN LA FLAMA EN AMPLIS SECTORS D'UNA SOCIETAT CANSADA DE CORRUPCIÓ I MALBARATAMENT

L'espurna de l'institut Lluís Vives encén la revolta de la primavera valenciana

MARC SARDÓN

Centenars d'estudiants participen en una manifestació celebrada el 20 de febrer al centre de València

MARC SARDÓN

Un policia carrega contra un jove al costat de l'estació de Renfe

> No és un institut qualsevol

Que la guspira que ha fet encendre la flama hagi començat a les portes de l'IES Lluís Vives tampoc és del tot casualitat. No sols perquè es trobi al centre de València, fet que facilita la visibilitat de les seves accions i l'accés de manifestants solidaris, sinó també perquè és un centre amb "la línia". A València, als instituts on es pot estudiar en valencià, s'hi concentren

els fills i les filles de les famílies progressistes i són, històricament, nuclis d'activisme social i cultural. Per això van començar aquí els talls de trànsit diari, abans que a molts d'altres llocs, i també explica la nodrida presència de militants dels moviments socials -i sobretot del SEPC i de Maulets- des del primer moment, cosa que ha facilitat la divulgació i l'extensió de les mobilitzacions.

Joan Canela i Barrull

redaccio@setmanaridirecta.info

La primera etiqueta que es va fer servir al Twitter per agrupar les informacions de la revolta estudiantil va ser *#Valengrècia*, però, al final, es va acabar imposant *#primaveravalenciana*, que és la que ha acabat donant nom a l'actual revolta que viu la ciutat del Túria. Això potser ha estat així per les seves reminiscències més positives, o potser perquè el que està passant ara mateix a València té més a veure amb els fets dels països àrabs que els del país hel·lènic. A diferència de Grècia, al País Valencià, no hi ha unes organitzacions combatives massives amb capacitat de paraitzar el país en una vaga general. El que hi ha, igual que a Tunísia o a Egipte, és un malestar social molt estès, difús i difícil d'organitzar -per diferents motius- que ve de molt més enllà que les darreres retallades, que no han fet més que afegir llenya al foc. També aquí, ha acabat sent un fet relativament aïllat -a Tunísia va ser un noi que es va cremar a l'estil bonze, a València, una càrrega policial contra una protesta menor d'unes estudiants- el que ha encès les brases que crepitaven sota la normalitat oficial.

I a partir de la primera protesta reprimida d'unes desenes d'estudiants, s'ha passat a una resposta social creixent per molt que els antidisturbis es dediquin a fons a tractar de sufocar-la. La manifestació del dimarts 21 de febrer entre la Facultat de Geografia i Història i la plaça de l'Ajuntament va reunir més de 20.000 persones. Cada

Cada nova convocatòria al Lluís Vives ha estat més massiva que l'anterior i, cada cop, la policia ha emprat més força

nova convocatòria al Lluís Vives ha estat més massiva que l'anterior i, cada cop, la policia ha emprat més força -fins arribar a utilitzar bales de goma el dilluns 20 de febrer- i ha detingut més gent -al moment de tancar aquesta edició, ja superaven globalment la quarantena-, sense aconseguir cap més efecte que atiar l'incendi. Després de llargues hores de càrregues que van

blocar, literalment, el centre de la ciutat, quedava clar que hi ha un canvi de mentalitat que allunya els fets de la clàssica manifestació i els apropa a les revoltes àrabs. Per moltes amenaces, cops i atacs que rebien de la policia, les manifestants tornaven, una i una altra vegada, a ocupar els carrers de forma pacífica -només a última hora de la tarda del dilluns 20 de febrer va cremar algun contenidor aïllat-, mentre rebien el suport de veïnes i vianants, una dada important en una zona tan conservadora com és el centre de València.

L'índex d'atur és del 25% i milers de treballadores de les empreses que presten serveis a l'administració porten mesos sense cobrar les seves nòmines

A més, el fet que les protestes es repreneu amb tanta força després del descans del cap de setmana indica la voluntat de permanència de la gent que hi participa. El dilluns 20 a la nit, la revolta s'estenia arreu de l'Horta, amb ocupacions a diferents instituts i manifestacions espontànies, com la que va aplegar centenars de persones a Alboraya. Més enllà, es convocaven les primeres concentracions de solidaritat arreu dels Països Catalans i a la resta de l'Estat espanyol. La marxa unitària del dimecres 22 al migdia, convocada per tota la comunitat educativa i la societat civil valenciana sota el lema *Som el poble i no l'enemic*, s'ha previst multitudinària.

Extensió del malestar

Les protestes estudiantils es poden convertir en un catalitzador d'una mobilització que, ara per ara, és difícil predir fins on pot arribar. El malestar social és creixent en un territori que ha patit com cap altre els efectes de la crisi. L'índex d'atur és, amb més de mig milió de persones sense feina, del 25% i milers de treballadores de les empreses que presten serveis a l'administració porten mesos sense cobrar. Desenes de milers de funcionàries viuen amb el neguit de no saber si cobraran la nòmina del mes vinent i les amenaces de

, així està el pati

MARC SARDÓN

tancament de serveis per falta de liquiditat vénen de sectors tan diversos com els menjadors escolars, les escoles concertades, les productores audiovisuals, les llibreries o les residències d'avis. Les farmàcies, que van protagonitzar un tancament patronal el mes de desembre ja n'han convocat un altre per a finals de febrer. Les manifestacions de les darreres setmanes al País Valencià han superat tots els rècords històrics, però molta gent argüeix que, amb això, no n'hi ha prou. A l'ensenyament públic, símbol d'aquesta degradació, els sindicats ja parlen obertament d'una vaga indefinida per al sector i, des del moviment veïnal i el 15-M, s'està preparant una campanya de desobediència als rebuts de la taxa d'escombraries, que s'han apujat un 150%. L'absolució de Francisco Camps -enmig de notícies diàries de nous casos de corrupció- i les indemnitzacions milionàries als directius que van enfonsar les caixes valencianes han fet incrementar el sentiment que tot plegat no és tan conseqüència de la crisi com d'un saqueig generalitzat dels recursos públics autonòmics.

Fins i tot sectors de l'elit econòmica han començat a fer alguns moviments molt tímids

Fins i tot sectors de l'elit econòmica han començat a fer alguns moviments molt tímids -amb la publicació d'un manifest on es demana més implicació a la "societat civil" en els afers públics valencians i amb les crítiques de la patronal a la liquidació del Banc de València-, però que poden donar pistes de fins on està arribant, d'aquí, el descontentament. I això va ser abans que el govern espanyol anunciés que recuperava el projecte del corredor central per davant del mediterrani, un dels projectes que més havia unit empresariats i classe política valenciana de totes les tendències.

Amb un Partit Popular cada cop més dividit, la sensació de final de règim és persistent. Sense eleccions a la vista, però, no queda clar com pot arribar a les institucions un canvi de cicle que, al carrer, ja és definitiu.

Una de les desenes de persones detingudes per la policia espanyola

> Antonio Moreno Piquer: l'home que considera com un "enemic" l'estudiantat de l'IES Luís Vives

Antonio Moreno Piquer, cap superior de la policia espanyola al País Valencià, va declarar, el dilluns 20 de febrer, que no podia donar detalls del dispositiu policial d'antidisturbis desplegat al centre de la ciutat de València, ja que no volia donar informació "als seus enemics", referint-se així a l'estudiantat de l'institut de secundària Luís Vives, que va ser apallissat, insultat i detingut per agents de la Unitat d'Intervenció Policial (grup 3) durant tota la vesprada i entrada la nit. Aquestes paraules van generar sorpresa entre algunes de les periodistes presents a la compareixença que va fer Moreno,

colze a colze amb la delegada del govern espanyol, Paula Sánchez de León. Però, qui és Antonio Moreno Piquer? Va ser nomenat per al càrrec que ocupa el 30 de juliol de l'any 2008, té 59 anys, està casat i té dos fills. La seva carrera professional es va iniciar a la Brigada Provincial d'Informació de València, però, l'any 1997, va ser destinat a Galícia com a responsable de la Brigada de Seguretat Ciutadana de la Corunya. Sempre ha estat un home de confiança del seu superior jeràrquic, Carlos Rubio, que el va reclamar de nou a València com a número dos quan va ser nomenat cap superior de policia l'any 2007. Rubio, en ser

traslladat a la Jefatura Superior de Madrid, va deixar lliure la plaça a València, que va ser ocupada per Antonio Moreno. Des de la seva posició de màxim responsable policial valencià, mai no ha amagat la seva simpatia i afinitat amb el líder ultradretà del grupscle España 2000 i president de l'empresa La Levantina de Seguredat, José Luís Roberto. Moreno Piquer ha signat cartes d'agraïment a La Levantina per algunes suposades accions meritories d'agents de seguretat privada. També va presidir, el 5 de maig de 2009, l'entrega d'onze diplomes a guardes de seguretat que treballen a les ordres de Roberto en agrai-

ment a la seva tasca professional. És un devot catòlic, que acostuma a barrejar els afers religiosos i policials. Ell i els seus homes de la prefectura custodien personalment un cop l'any el Santísimo Cristo de los Afligidos, Patrono del Cañamelar, durant la Setmana Santa Mariner de València. J.R.

terra d'escudella
www.tdk.cat

menú al migdia
carta de nit
taules d'embotits
amanides
patates braves
cerveses artesanes
cultura popular
exposicions

C/ Premià, 20 baixos, Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs ...

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@ibernet.com
tamtam

Teteria Malea
cooperativa autogestionària

*vine a comprar
les nostres infusions*

c/Riego 16
barri de Sants (Bcn)
Obert de dimarts a divendres
dilluns i caps de setmana
tancat al matí

COPA MENS-TRUAL...
L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatat invisible
www.laciatatinvisible.org

Riego 35 baixos · 08014 BCN · 93 298 99 47

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants,
al servei
de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativest treball.coop

, així està el pati

BARCELONA · NICU GHEARA VA SER IMPUTAT PER FRAU, BLANQUEIG DE CAPITALS I EXTORSIÓ

Un directiu del Barça fa negocis amb un magnat romanès investigat per la 'justícia'

Marc Iglesias

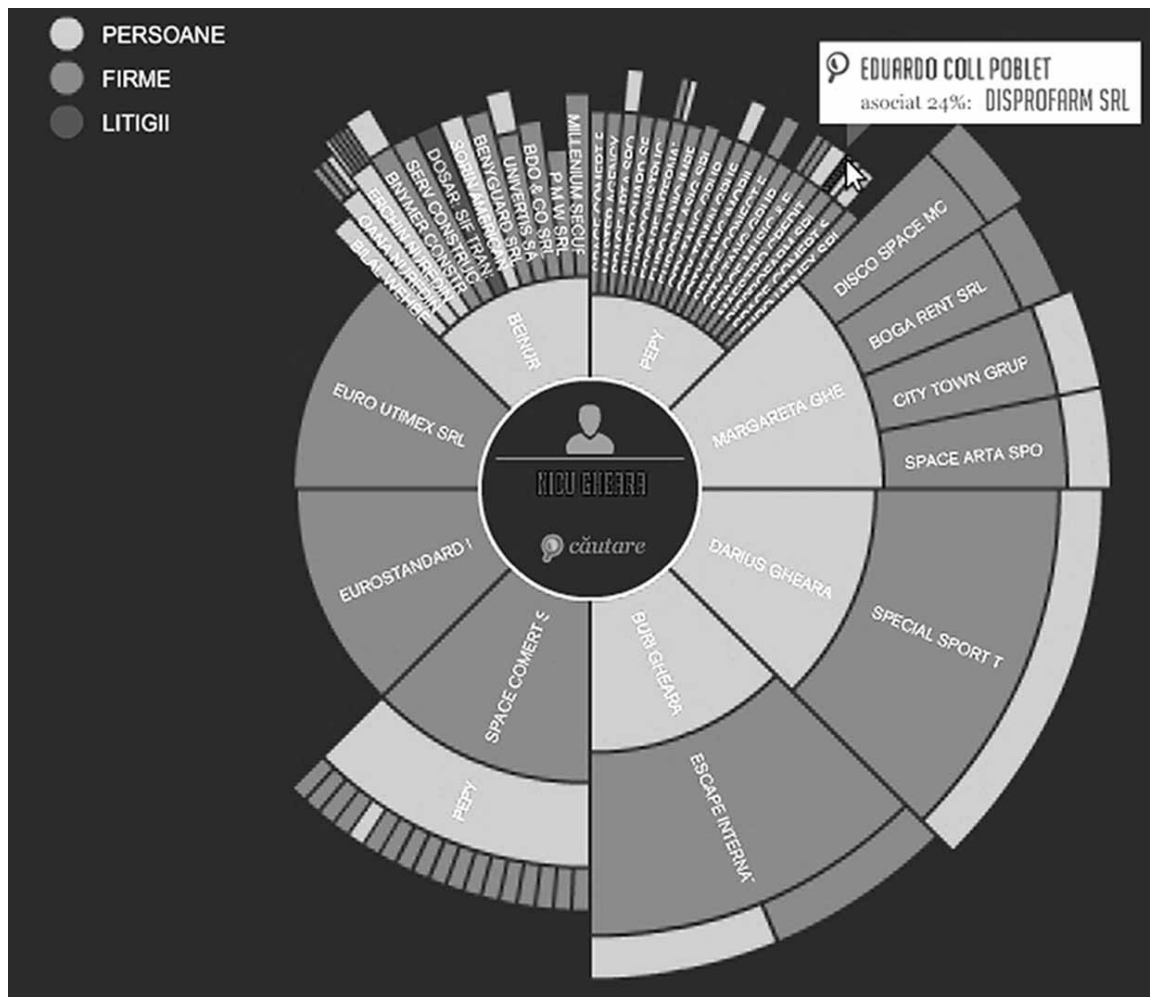
redaccio@setmanaridirecta.info

De vegades, els personatges públics, entesos com aquells que frueixen exposant-se als objectius de les càmeres, amaguen una doble vida. Això és el que fa temps que procuren demostrar els periodistes de Rise Project Romania sobre Nicu Gheara, un empresari polifacètic vinculat, entre d'altres coses, als negocis immobiliàris, al futbol professional i a l'oci nocturn. Tot i que Gheara ha estat investigat, imputat i portat a judici en diverses ocasions sota les acusacions de frau, blanqueig de capitals i extorsió, sempre n'ha sortit ben parat. I això que el degoteig d'informacions periodístiques sobre els seus vincles amb organitzacions criminals de diversos països ha estat constant al llarg dels darrers anys.

El degoteig d'informacions sobre els vincles de Gheara amb organitzacions criminals de diversos països ha estat constant

La darrera entrega d'aquest inabarcable fulletó, signada per Mihai Munteanu, Paul Radu i Cristi Ciuperc, reconstrueix de manera minuciosa la complexa trama financera de l'home de negocis romanès i dels seus principals testaferrós. Entre ells, destaca Pepy Nicolae, l'home que apareix a gairebé una vintena d'empreses de la xarxa investigada. Pepy Nicolae manté una relació comercial amb Nicu Gheara des de la dècada dels 90 del segle passat, però va ser durant la temporada que aquest es va allunyar de Romania per instal·lar-se a Eivissa quan va guanyar importància en el funcionament del grup.

Entre les empreses participades per Pepy Nicolae, els periodistes romanesos s'han fixat especialment en la societat Disprofarm SRL, dedicada principalment a l'elaboració de productes farmacèutics. En aquesta empresa, domiciliada a Bucarest, hi consten com a socis des del mes de març de l'any passat Joan Carles Font Mas, amb un 51% de l'accionariat, Pepy Nico-

lae, amb un 25%, i Eduard Coll Poblet, amb el 24% restant.

Joan Carles Font Mas és un empresari amb una llarga experiència al sector dels laboratoris farmacèutics. L'any 1992, el laboratori Inexfarma, que dirigia amb el seu germà Agustí, va ser sancionat i tancat durant tres anys per la Generalitat de Catalunya. Set anys més tard, Inexfarma i els Font Mas eren acusats de frau a l'Institut Català de la Salut, juntament amb tretze metges i tres farmacèutics. Un periple judicial que culminaria el juliol de 2005, quan Joan Carles Font Mas va ser condemnat pel jutjat penal número 3 de Barcelona com a autor d'un delictes contra la salut pública a la pena de dos anys i mig de presó. Un veredict que incloïa, també, la pena d'inhabilitació per l'exercici de la seva professió durant quatre anys i mig. El desembre de l'any 2007, essent ministre de Justícia Mariano Fernández Bermejo i dins de les pieto-

ses mesures de gràcia prenadalenques, l'empresari Font Mas va ser parcialment indultat.

El directiu del Barça, Eduard Coll, és soci de Disprofarm SRL, on també consta com a accionista Pepy Nicolae, que ja fa anys que fa negocis amb Gheara

El darrer soci de Disprofarm SRL és Eduard Coll Poblet, actual president de la Comissió de Disciplina del Futbol Club Barcelona i, per tant, la persona encarregada

de vigilar i sancionar, si és el cas, les conductes impròpies de les sòcies del club. Coll Poblet és el fundador del despatx Coll Advocats, que funciona des de l'any 1987 i compta amb la col·laboració de més de 25 advocats i advocades. Coll Poblet és administrador únic de les empreses Centro de Asesoría y Asistencia SL, Iuris Dret Europa SL i de la immobiliària Vila de Barcelona SL. El lletrat barceloní també figura com a apoderat de diverses empreses catalanes, entre les quals hi ha Flash d'Or SL, la societat que aixopluga alguns dels negocis del joier Esteve Rabat i la seva família. Es dona la circumstància que, el dia 8 de febrer, el jutge Joaquín Aguirre, en el marc de la investigació del que es coneix com a *cas Macedònia*, va acordar la diligència d'entrada i registre, extensiva al clonat dels servidors informàtics, a diversos locals de les joieries Rabat. En opinió del magistrat, havia "quedat patent

l'actitud obstructiva dels membres de Rabat" a l'hora d'atendre els diversos requeriments efectuats per aconseguir els números de referència corresponents als rello-

Coll és apoderat de l'empresa Flash d'Or SL, la societat que aixopluga alguns dels negocis del joier Esteve Rabat i la seva família

ges presumptament regalats per l'acusat de narcotràfic Manuel Gutiérrez Carabajo a una sèrie de persones que ocupen càrrecs rellevants a l'àmbit policial.

MIRALLS

Albert Parés

“Tots els menors subsaharians que no entren a la DGAIA són ‘meninos da rua’ catalans”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Allargar la vida dels productes: la lluita contra l'obsolescència programada

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Illacrua 95

DIRECTA 262
22 de febrer de 2012

A FONTS | ARRIBAR A PORT: LA SITUACIÓ DE LES POLISSONES

Crònica d'un retorn anunciat

Viatjar com una polissona dins d'un vaixell de marina mercant equival a desaparèixer. Un estudi elaborat per Migreurop a vint ports de l'Estat espanyol denuncia la invisibilitat d'un fenomen que comporta situacions humanament insostenibles, sovint més regides per criteris econòmics que per criteris humanitaris. Cap legislació no obliga els estats a acceptar aquestes passatgeries en el seu territori, fet que les condemna a restar a bord llargs períodes fins que un Estat n'autoritza el desembarcament. L'Estat i la policia, però també les empreses asseguradores, interactuen en un escenari d'opacitat i pactes de silenci.

Julia Burtin
afons@setmanaridirecta.info

El fenomen de les persones polissones a bord de vaixells de marina mercant ha estat poc explorat fins ara. Partint d'un estudi elaborat a vint espais portuaris, recentment, l'entitat Migreurop ha publicat un informe sobre el tractament de les polissones en vaixells mercants i ports marítims, tant a la sortida com a l'arribada, *Aux bords de l'Europe: l'externalisation des contrôles migratoires, 2010-2011*. La investigació posa en relleu la diversitat d'agents públics i privats que intervenen en el procés i mostra com s'estan transferint les competències (sobretot en termes de prevenció, detenció i repatriació) dels agents públics involucrats tradicionalment (els estats, la policia) cap als privats, entre els quals trobem les companyies d'assegurances, que hi tenen un paper notori. A l'Estat espanyol, els advocats i les advocades i els pocs mitjans de comunicació que s'ocupen de la qüestió de les persones polissones denuncien "l'opacitat" dels ports i el "pacte de silenci" existent sobre l'arribada de les nouvingudes, que viuen una situació ofegadora i viuran la crònica d'un retorn anunciat.

El 'problema' se'n va

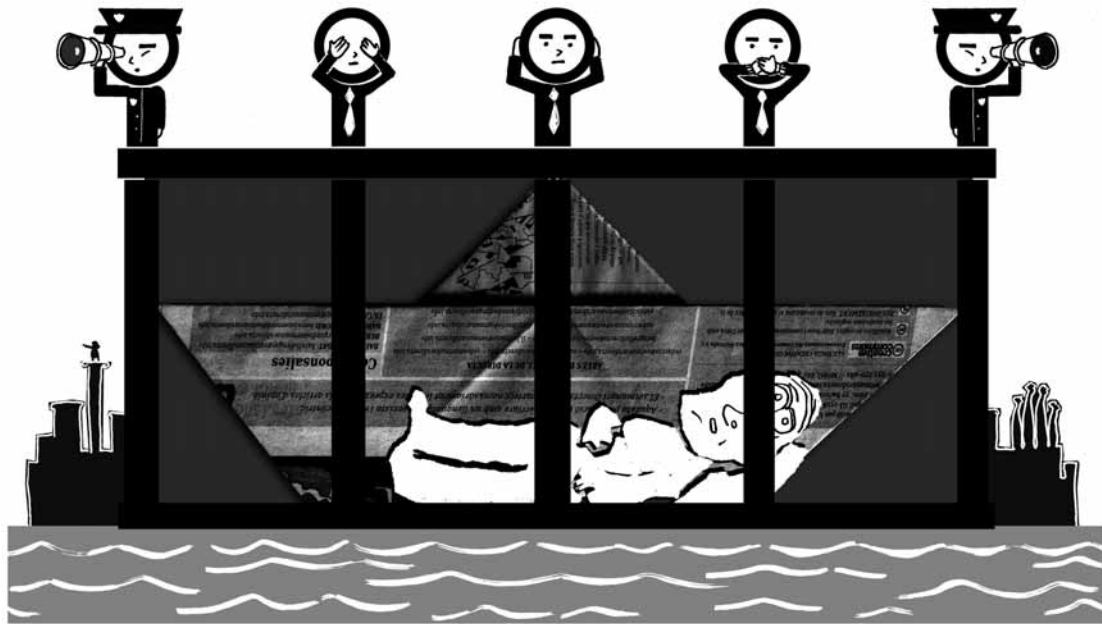
Tot seguit, dues històries de polissones. Història u. Al port de Vilagarcía de Arosa, Galícia, els riberencs i riberenques observen l'arribada dels vaixells, a la nit, mirant de descobrir els carregaments de droga. En el transcurs de les seves vetlles, són testimonis de moviments estranys als molls. Una nit, uns homes claven uns barrots a l'ull de bou d'una cabina. Al moll, al peu d'un vaixell graneler (mercant que transporta càrregues seques a granel) que refà la ruta de la fusta des d'Abidjan, els guàrdies de seguretat privats es passegen. "Polissó a bord!", etziben, lapidaris. L'endemà, el vaixell tornarà a marxar cap al País Basc, amb un polisso a bord. Una partida en silenci, tot i que les riberenques s'hagin pres la molèstia de notificar la presència d'a-

questa passatgera invisible a les advocades de la Comissió Espanyola d'Ajuda al Refugiats (CEAR) de Bilbao.

Història dos. A València, el col·legi d'advocats i advocades i l'associació CEAR s'assabenten, a través de la premsa local, de l'arribada de set polissones d'Algèria, incloent-hi diverses menors d'edat, el 7 d'octubre de 2010. En arribar al port de València, les polissones salten a l'aigua per arribar a la costa nedant. Una d'aquestes persones mor ofegada. L'endemà, un altre vaixell que transporta set polissones més, nigerianes, arriba a port. Malgrat la intenció òbvia d'aquestes persones d'entrar en territori espanyol i la pressió exercida per les advocades a la subdelegació del govern, transmesa per la defensa del poble, no se'ls atorga assistència jurídica i cap d'elles no podrà desembarcar.

-
"Al port de Barcelona, l'any 2007, la policia hauria detectat 72 polissones i, entre el 2005 i el 2007, n'haurien arribat un total de 197"
-

Aquestes dues històries, tristament anecdòtiques, evidencien l'opacitat que envolta la presència de gent polissona. En alguns casos, rars, les associacions i les advocades que defensen els drets de les estrangeres s'assabenten de l'arribada d'una passatgera clandestina a través de fonts no oficials, sovint a posteriori, fet que dificulta la seva intervenció. Generalment, doncs, s'aplica la llei del silenci. Les últimes xifres oficials sobre l'arribada de polissones a tots els ports de l'Estat espanyol són de 2003 i 2004 i han estat fetes públiques per la Comissaria General d'Estrangeria i Documentació. Aleshores, hi havia entre 502 i 387 arribades als ports espanyols més importants. Una gran majoria de les polissones s'havien

mantingut a bord abans de continuar el viatge (78% durant els dos anys). Els extractes de les respostes a les preguntes parlamentàries que es van formular al govern el 21 de juliol de 2004 identifiquen 2.303 arribades de polissones per al període 2000-2003, 100 de les quals van derivar en sol·licituds d'asil (sobre un 8%), una xifra sorprenentment baixa. La demanda d'informació feta per Migreurop el desembre de 2010 al Ministeri de l'Interior espanyol en relació al nombre d'arribades de polissones en el període 2005-2010 va quedar sense resposta.

Només les xifres oficials sobre el port de Barcelona es remunten a un període més recent, l'any 2007. Aquest any, la policia hauria detectat 72 polissones i, entre el 2005 i el 2007, n'haurien arribat un total de 197. En relació a aquestes 197 polissones, la comissió d'estrangeria del Col·legi d'Advocats de Barcelona només va ser cridada en tres ocasions per assistir-les jurídicament. En altres indrets, es repeteix el mateix escenari: les sol·licituds d'assistència jurídica transmeses a les advocades o a les associacions per part de la policia per efectuar la notificació de la denegació d'entrada al territori i per assistir una sol·licitud d'asil són gairebé inexistentes. L'advocat de la Creu Roja a Barcelona va assegurar que la seva organització només havia ajudat cinc polissones en quatre anys. A València, el col·legi d'advocats ha estat cridat una sola vegada en deu anys. Als ports de Tarragona i de Pasajes (Sant Sebastià), no s'ha registrat cap sol·licitud d'assistència jurídica des de fa més de cinc anys, ni per la Creu Roja ni pel col·legi d'advocats. No obstant això, tal com recorda un dels representants de Protection and Indemnity Insurance Clubs (P&I clubs), companyia asseguradora dels vaixells, el febrer de 2011, les polissones continuen arribant als ports de l'Estat espanyol, tot i

que en menor grau des de 2004, a causa de la intensificació dels controls als ports de sortida. A partir d'aquest any, es va adoptar una convenció, l'*International ship and port facility code*, pensada per oferir més seguretat als ports i a les naus.

Si es tingués en compte la diferència entre el nombre d'arribades de polissones, el nombre de sol·licituds d'assistència judicial i el nombre de sol·licituds d'asil registrades a les fronteres marítimes, es podria concloure ingenuament que la gran majoria de les polissones que arriben als ports espanyols ni desitgen entrar a l'Estat ni volen demanar protecció internacional. És obvi que no és així, com indica l'advocat valencià Paco Solans: "No sembla plausible que una persona, havent arriscat la seva vida per fugir del seu país, declari que no vol entrar a Espanya en arribar a un port espanyol". Totes les associacions i advocades entrevistades també destaquen la distància, sense explicació, entre les xifres registrades als ports espanyols i les dels aeroports —on es compten una gran quantitat de denegacions d'entrada i de sol·licituds d'asil entre les arribades d'immigrants en situació irregular.

Davant d'aquest procés d'invisibilització de la polissona, s'entreu una resposta simple: el monopoli policial en el procediment. Un dels advocats participants en el grup de treball sobre polissones que es va fer a Barcelona indica: "La policia és la que avalua si una persona vol entrar o no a Espanya, tot fent-li preguntes obertes a partir d'un document policial, la *Instrucció 2007*". Com es pot saber si les paraules de les polissones s'interpreten bé? Ningú no hi és present per controlar el propi control policial. El president de CEAR Euskadi, Javier Galparsoro, considera que existeix "un pacte de silenci" fins que el vaixell marxa del port. Amb el vaixell, se'n va la frontera i, amb la frontera, el problema.

IL·LUSTRACIÓ:
Manuel Clavero

Instruccions d'excepcionalitat

Des de 1994, una sèrie d'instruccions administratives emeses pel Ministeri de l'Interior constitueixen un procediment de tramitació de les passatgeres clandestines fora de la llei, d'acord amb una interpretació incompleta de la llei; això tot i les repetides intervencions del defensor del poble a favor del respecte dels drets fonamentals de les polissones. Portaveu de les associacions i els advocats que treballen per defensar els drets de les estrangeres, el defensor del poble va requerir, l'any 2005, que es garantís assistència legal a les polissones des del primer moment, que és l'entrevista inicial amb la policia, un aspecte ignorat per l'última instrucció sobre el tractament d'aquestes passatgeres.

— *"El monopoli policial del procés i la impossibilitat d'accedir al vaixell per part de les advocades condueixen a nombrosos abusos"*

La *Instrucció 2007*, actualment vigent, preveu la intervenció de dues agents de la Policia Nacional a bord del vaixell, sense que es garanteixi l'assistència jurídica gratuïta, teòricament obligatòria, quan el procediment administratiu pot desembocar en un rebuig d'entrada al territori o en una demanda de protecció internacional (la instrucció de 28 de novembre 2007 és conjunta entre la Direcció General de la Policia, la Guàrdia Civil, la Direcció General de Política Interior i la Direcció General d'Immigració). Per contra, la policia, després d'haver indagat sobre la salut de la polissona i sobre el tractament rebut a bord, avalua la seva "intenció" tot fent-li preguntes obertes, sense esmentar el seu dret de

sol·licitar asil; així és com interpreten si cal avisar una advocada. Exemples de preguntes obertes: "Què sol·licita (la polissona) de les autoritats espanyoles?" o "Per què ha abandonat el seu país?". La policia conclou gairebé sempre que la polissona no desitja entrar a l'Estat espanyol. A títol d'exemple, un agent de policia de les fronteres marítimes de Barcelona assegurava, el març de 2011, que ell només interpretava una sol·licitud d'asil si la polissona declarava exactament: "Demano asil". I això és difícil que ho digui una persona que, generalment, desconeix els seus drets i que acaba de finalitzar un viatge de diverses setmanes en unes condicions sovint espantoses.

El monopoli policial del procés i la impossibilitat d'accedir al vaixell per part de les advocades condueix a nombrosos abusos. En teoria, durant l'entrevista, hi ha d'haver dues persones fent de testimonis i una intèrpret, si cal. Segons els policies entrevistats a Bilbao i a Barcelona, en realitat, les testimonis són escollides entre les persones que treballen al port o de la pròpia tripulació de la nau i el capità del vaixell o l'agent marítima (persona que representa l'empresa que nolieja el vaixell durant l'escala) sovint fan d'intèrprets. Javier Galparsoro recorda: "Els testimonis sovint no parlen la llengua de l'intèrpret i, si un testimoni no entén l'entrevista, de què serveix el seu testimoni? I un operador de màquines sabia realment de què anava el procés en curs?". Preguntat sobre la presència de menors entre les polissones, diu que la policia, a les fronteres de Bilbao, ho nega. Un sol exemple, emblemàtic, permet contradir aquesta afirmació. El 2009, van detectar dos menors de Ghana de tretze i quinze anys a bord d'un vaixell noruec, el *Virana*, que s'acostava al port de Vigo. Els dos nens van assegurar que fugien del seu país. Com que se'ls va deixar sense accés a

assistència jurídica, van acabar marxant amb el mateix vaixell cap a l'Estat francès.

El 2011, el Tribunal Superior de Justícia de Galícia, pressionat per l'associació CEAR, va admetre, en una resolució dictada el 25 de maig, la responsabilitat de la subdelegació del govern en "la violació del dret de tutela efectiva en relació amb el dret d'assistència jurídica gratuïta" d'aquests dos menors, com reconeix la llei d'extranjería espanyola. Un judici qualificat "d'històric" per l'associació, encara que no preveïés "sancions o mesures correctives" i només "reparés parcialment les greus irregularitats observades habitualment als ports gallegos" (*El Faro de Vigo*, 01-06-2011)

El joc cínic de les asseguradores

Les diverses entrevistes amb el representant de la mútua P&I Clubs, una companyia que assegura els riscos dels armadors o les empreses que gestionen els vaixells comercials, porten a una conclusió sorprenent: les entrevistes fetes per la policia a les fronteres no compleixen cap exigència de forma. De fet, la decisió sobre el futur de la polissona sembla haver estat presa a priori, molt abans de l'entrada en joc de la policia, que és considerada com un agent secundari en el procediment per les asseguradores. En un despatx *chic*, a Barcelona, una responsable de P&I Clubs revela que un polissó de Ghana hauria d'arribar al port de València la setmana següent, però que ella ja ha començat el procés de repatriament, en comunicació amb la policia i el consolat de Ghana. Així doncs, la policia no fa res per impedir la tasca de les asseguradores, és a dir, la repatriació ràpida de polissones.

"Com que la polissona representa una pèrdua notable de diners, les asseguradores han d'eliminar-la' del circuit tan aviat com sigui possible"

La Instrucció 2007 preveu que les despeses efectuades per la presència d'una polissona (al vaixell o a la costa) i els costos de la repatriació cap al seu país d'origen van a càrrec de les persones consignatàries o de les propietàries del vaixell (armador). A aquestes pèrdues econòmiques, s'hi afegeixen dos "riscos" monetaris: un possible augment en la durada del viatge en vaixell per desembarcar la passatgera "indesejable" (i no desitjada) i un retard a causa de les escales a un o més ports per complir els procediments de control o de desembarcament de les migrants. En efecte, amb la creixent importància donada a la rapidesa dels lliuraments i del temps de rotació, una polissona representa una pèrdua notable de diners dins de l'economia marítima. Per tant, per respectar les lleis del mercat, les asseguradores han d'eliminar la polissona del circuit tan aviat com sigui possible.

Les representants entrevistades expliquen que la gestió d'una polis-

sona difereix en funció de si es troba embarcada en un vaixell que segueix una línia regular o en un *tramper ship*, buc que no navega segons una trajectòria fixa. Una d'aquestes fonts indica que, en el 95% dels casos, les polissones acaben sent repatriades: el 70% són repatriades amb vaixell fins al port d'embarcament i el 30% restant, en avió cap al seu país d'origen, des de l'Estat.

"La Llei de Ports de l'Estat i de la Marina Mercant sanciona 'la negativa del capità de mantenir una polissona a bord' amb una multa de 180.303,63 euros"

Quan una polissona es troba en una línia regular, en principi, es manté a bord fins que el vaixell torna al port d'embarcament. Així, quan el vaixell arriba a un port espanyol, la polissona no baixa de la nau. L'agent marítim o

la representant de P&I Clubs tanquen i asseguren la cabina i el vaixell per evitar la fuga de la polissona. La Llei de Ports de l'Estat i de la Marina Mercant sanciona "la negativa del capità de mantenir una polissona a bord" amb una multa de 180.303,63 euros per persona. Per protegir-se contra això, s'instal·len barrots a les finestres de la cabina on es manté el polissó i l'agent marítim fa instal·lar un sistema de videovigilància al voltant de la cabina, a més de guàrdies de seguretat privada que patrollen pel moll.

Quan una polissona és dins un *tramper ship*, les representants de P&I Clubs són les responsables d'administrar el procés de repatriació en avió. Expliquen que, en aquest cas, han d'actuar el més ràpid possible, molt sovint abans de l'arribada del vaixell al port espanyol, amb l'objectiu d'organitzar-ho tot sense que es retardi el viatge de la nau. Després de fer la identificació de la polissona, sovint amb mètodes coercitius, les representants envien l'atestat als con-

solats perquè es faci una identificació oficial anterior a l'emissió d'un salconduit, necessari per repatriar la persona al seu país. Un representant assegura que, en alguna ocasió, ha estat possible identificar una polissona per una ambaixada *conciliadora*, diferent de la del país d'origen de la polissona. En aquest cas, la polissona és repatriada en avió a un país que no és el seu. Finalment, les mateixes fonts diuen que es presenta un pla de repatriació al subdelegat del govern perquè proporcioni el salconduit o el permís necessari per conduir legalment la polissona a l'aeroport.

Sobre la hipòtesi que fallés el desembarcament per falta d'identificació o no hi hagués temps per fer la repatriació per via aèria des del *tramper ship*, la representant respon que això no passa gairebé mai. Un dels altres representants afegeix, tanmateix, que en aquests casos les afectades haurien de preocupar-se per "saber nadar; amb una mica de sort, els tirarien a tres milles de la costa".

Molts adolescents viuen al port de Tànger per buscar una oportunitat i ficar-se als baixos dels camions que creuen l'estret dins dels vaixells

Simo Buchamir

Albert Parés: “Es vulnera el dret bàsic del menor”

Ja fa temps que els advocats i advocades de la Fundació FICAT assessoren diversos col·lectius en risc d'exclusió i entitats que treballen en l'àmbit comunitari. Un enfocament del dret que les identifica com a juristes socials, ja que, a més d'abordar la situació legal de la persona, tenen en compte les seves circumstàncies humanes. El president de FICAT, Albert Parés, tracta sovint amb Menors No Acompanyats (MNA), la majoria migrats d'origen subsaharià pels quals el procés d'arrelament sol esdevenir un viacrucis per la desídia i l'excés de zel de la nostra administració. Parés analitza els entrebancs que impedeixen que aquests menors es desenvolupin en peu d'igualtat amb la resta de la ciutadania, tota vegada que apunta les solucions per revertir aquesta situació. A través del relat d'aquest professional, que actua a l'àrea de Barcelona, radiografiem l'estat de salut del nostre país respecte de l'atenció a un dels segments més febles i desprotegits de la societat.

Àlex Romaguera
entrevista@setmanaridirecta.info

Entre els col·lectius amb què tracteu els juristes socials destaca el de Menors No Acompanyats (MNA). Necessita una atenció especial?

Es troben indefensos pel que fa a l'accés d'informació i el respecte pels seus drets. Vam comprovar-ho fa anys amb menors migrats sobre els quals pesava una ordre d'expulsió, que aleshores es deia de reagrupament familiar. Doncs bé: el procediment previst no s'aplica, de manera que es vulnera el seu dret de recórrer a un advocat d'ofici per evitar la repatriació o a tenir garantit tot el procés d'assistència lletrada. Des d'Ignacio de la Mata, de l'entitat madrilenya Raíces, es va presentar una denúncia, a la qual vam sumar-nos els advocats i advocades de FICAT.

“La Generalitat ignora els passaports dels menors i els fa proves per esbrinar-ne l'edat. Aquesta política de xèrifs és inadmissible”

En un dels vostres informes, parleu d'irregularitats en l'atenció a les persones MNA. Quins són els deficients amb què es troben?

Un és el dret de ser escoltat, principi que recullen totes les normatives al·lusives a la infància i a l'adolescència. Implica que l'administració té l'obligació d'escoltar el menor abans de resoldre el seu cas, també quan sigui una possible repatriació, a l'hora d'afrontar proves radiològiques per conèixer la seva edat o davant d'altres eventualitats. Això no es respecta.

Heu denunciat que, en els processos legals, el fet de ser una persona migrada preval davant de la consideració de menor...

És incongruent, perquè la normativa estableix l'obligació d'aplicar tota la jurisdicció referent a la seva edat i de garantir-li una atenció immediata; després, si és migrat, cal veure en quina situació legal es troba, no a la inversa. Però la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, la DGAIA, ho obvia. Tenim diverses sentències recorregudes al jutjat.

Què busca la DGAIA amb les proves radiològiques a les menors?

Deu pensar que el col·lectiu africà enganya i que, per tant, cal fer les proves per esbrinar-ne l'edat. Aquesta política de xèrifs és inadmissible perquè, fins que un jutge no dictami el contrari, estem en un Estat de dret i les coses tenen un procediment. El problema no és l'edat, doncs, sinó el respecte o no de l'Estat de dret.

Creuen que el col·lectiu de menors genera un conflicte social?

Pensen que pot haver-hi un efecte crida, tot i saber que és fals, raó per la qual s'han de tancar fronteres per evitar que creuin l'estret i arribin a Europa. Són criteris polítics sobre els quals tinc la meua opinió, però, en l'àmbit jurídic, són inacceptables. Per damunt de tot, la persona ha de rebre assistència i tenir els seus drets garantits.

Un auto judicial recent ha dictaminat que les proves radiològiques no són fiables, però, no obstant això, es continuen fent. A què ho atribueixes?

Totes aquestes sentències, les hem recorregudes en primera instància i estem pendents del que dictami l'audiència. Si aleshores dóna la raó als menors, potser la fis-

... a ser escoltat”

calia i la DGAIA tornaran a moure's i elevaran els casos al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) o a d'altres instàncies. En qualsevol cas, les sentències grinyolen perquè s'escuden en el fet que els certificats de naixement es van sol·licitar fa disset anys, a més d'incloure dubtes sobre els errors en les proves als canells. Seria bo, doncs, que el Tribunal Constitucional es pronunciés. Això dictaria jurisprudència i evitaria aquestes pràctiques abusives i discriminatòries.

Cal esgotar les vies judicials?

És la funció dels juristes socials, perquè l'advocat d'ofici no ho farà. Ha passat amb la querrela per la càrrega dels Mossos d'Esquadra a la plaça de Catalunya de Barcelona del passat 27 de maig. Van ser uns altres advocats, no els d'ofici, que es van personar per presentar-la. I això, les entitats ho han de tenir clar, ja que, amb la queixa pública, no n'hi ha prou. Amb l'administració, cal barallar-s'hi i ser valents.

Els pisos del Consorci de Serveis Socials de Barcelona representen un coixí adequat per a les menors més desemparades?

És una solució transitòria que finalment té poc sentit, ja que només els atenen fins als divuit anys. Després, tornen a trobar-se al carrer. Els diners s'haurien de gastar per garantir-los un permís de residència amb feina per quan compleixin els divuit anys, moment en què s'han d'espavilar per buscar un curs de formació ocupacional.

Amb el nou reglament d'estrangeria, és complicat...

Sí, perquè en fer divuit anys, només tenen tres mesos per demanar un permís de residència. I per fer-ho, han d'acredi-

tar que disposen de mitjans de vida per a un any i això és difícil d'avaluar. A més, el Consorci de Serveis Socials ofereix molt poques places. Finalment, hi ha dues situacions preocupants: la del jove que, en ser considerat major d'edat, busca un pis del consorci i no torna a la DGAIA i la d'aquell jove que, després d'estar a la DGAIA, quan fa divuit anys, es troba al carrer sense que la Generalitat de Catalunya li hagi tramitat el permís de residència. Només ens queda la via d'ajudar-lo perquè ell mateix reclami el permís a la subdelegació del govern.

—
“Els esforços s'haurien de destinar a garantir un permís de residència amb feina als menors per quan compleixin divuit anys”
 —

Quan es troben al carrer, quins circuits acostumen a freqüentar aquestes persones menors?

El problema principal són les dificultats per renovar el permís de residència. Han de demostrar que tenen feina, un ingrés mínim de 532 euros mensuals o un informe positiu de la Generalitat, cosa que no és fàcil. Hi insisteixo: l'ideal seria que el permís de residència anés acompanyat del de treball perquè, un cop dins del mercat laboral, tot és més fàcil. Els esforços s'haurien de centrar en això, ja que molts es perden pel camí perquè no troben feina o perquè els ambients en què es mouen no els són favorables. Que es trobin al carrer quan tenen divuit anys tira per terra l'acompanyament que han fet les entitats amb el menor.

S'intenta fer-les fora de manera encoberta?

Se'ls posen traves amb l'objectiu que marxin del país. També ho pateixen les famílies a les quals se'ls nega la Renda Mínima d'Inserció (l'antiga PIRMI) o la gent a la qual s'exigeix el retorn de l'ajuda perquè havia marxat una temporada fora. I ara, als menors no acompanyats, dificultant-los la tramitació dels papers.

Ens trobem davant l'existència d'uns menors da rua catalans?

Ho són tots els menors subsaharians que no entren a la DGAIA per les proves de la determinació de l'edat. Formen un col·lectiu discriminat que acaba constituint, a Barcelona i en d'altres zones del país, una bossa de pobresa.

Quines mesures serien necessàries per reconduir la situació?

En l'àmbit polític, reclamar que el permís de residència vagi lligat al de treball. Un canvi legislatiu pel qual els actuals governs català i espanyol no tenen cap interès. L'altre canvi és que la DGAIA no se supediti als dictàmens de la fiscalia, perquè no hi ha cap normativa que ho estableixi. De la mateixa manera que no pot avantposar unes proves mèdiques a un passaport o qualsevol altre document oficial. Se li ha d'exigir que compleixi amb el deure de preparar el menor per a la vida adulta, tal com fixa la llei de la infància. I això vol dir garantir-li l'atenció social i sanitària, la seva formació i l'acompanyament, a més de facilitar-li l'assistència lletrada per la qual els juristes socials portem tants anys lluitant. I per últim, millorar la coordinació dels advocats amb les entitats a fi que l'administració respecti els drets bàsics d'aquests menors.

“Amb la joventut presa també es vulnera l'Estat de dret”

Des de FICAT, també treballem amb joves de divuit a 25 anys reclusos en centres penitenciaris de Catalunya. Quina realitat viuen?

Pateixen situacions similars a les dels Menors No Acompanyats. A molts d'ells, per exemple, se'ls retira el permís de residència pel fet d'entrar a la presó, mentre que, a d'altres que tenen el permís de treball, no se'ls renova o se'ls denega en el tràmit davant de la policia. En aquest cas, tampoc no s'aplica l'Estat de dret i s'obvien els procediments d'assistència lletrada. Problemes als quals s'afegeix el desconeixement del col·lectiu a l'hora de renovar els papers o de coordinar-se amb l'advocat d'ofici.

Tenen interès per entrar en circuits formatius?

N'hi ha que ho veuen com un pas necessari per poder ser autònoms en la seva etapa futura, però són una minoria. Sobretot, els joves migrants van molt perduts per culpa dels obstacles que troben.

En aquest àmbit, la jurista social també és imprescindible?

Sí, perquè l'advocat d'ofici només contempla l'assistència jurídica; d'aquí la necessitat d'algú que cobreixi els elements associats a aquest segment de població. És un col·lectiu que també necessita dels educadors, les entitats i altres agents que treballen en l'àmbit comunitari perquè els seus drets siguin respectats. Ens queda molta feina per fer.

Reparant el model de consum

Publicitat, obsolescència programada i crèdit: tres pilars fonamentals per una societat basada en el consum desmesurat i el creixement il·limitat. En contraposició a aquest model, una nova generació de consumidores ha decidit dur la contrària a la classe política i les fabricants dirigint-se a tallers de reparació, botigues de segona mà i xarxes d'intercanvi de béns i serveis per allargar la vida dels productes. Però, com podem arreglar uns objectes que, des de l'inici, han estat dissenyats per morir al cap de poc temps?

Redacció
quadersnilllacrua@setmanaridirecta.info

El mes de desembre passat, es va instal·lar una pista de gel al bell mig de la plaça de Catalunya de Barcelona. La infraestructura no només representava una invasió de l'espai públic per part de mans privades, sinó que era la solució de l'Ajuntament de Barcelona i la Fundació Barcelona Comerç per incentivar les compres i el consum, el seu mètode particular per reactivar l'economia. Una voluntat en època de recessió que recorda el que va passar poc després del crac del 29 als Estats Units, quan Bernard London va inventar el concepte d'obsolescència programada i va proposar posar una data de caducitat a tots els productes. L'estratègia de London mai no es va dur a terme, però l'objectiu de dissenyar els productes dotant-los d'una duració limitada des del seu origen es va estendre. La fita, que buscava crear nous llocs de treball per mitjà de la incentivació del consum, va ser efectiva, tot i que, alhora va provocar una dependència crònica de la societat vers els productes d'un sol ús. La recepta és senzilla: la indústria ofereix un disseny a baix cost, que fa que els objectes siguin fungibles i tinguin una vida limitada, ja que els materials amb què s'han construït no suporten un ús habitual prolongat.

Com descriu la cineasta alemanya Cosima Dannoritzer, autora del documental *Comprar, llençar, comprar*, durant els anys 50, va arribar l'obsolescència percebuda, una estratègia de venda de productes basada en "el desig del consumidor de posseir una cosa nova, una mica millor i una mica abans del que és necessari". I això entronca amb un altre tipus d'obsolescència: la que torna obsolet un bé de consum perquè ha deixat d'estar de moda. Actualment, hi ha nombrosos exemples d'això: els monitors de pantalla plana, que reemplacen els estàndards, encara que aquests darrers funcionin; els colors, les formes i els materials de la roba, que es constrenyen a una temporada, etc. Aquesta forma d'obsolescència pot ser aplicada a qualsevol bé i està tan estesa que, avui dia, cada tres minuts, es fabrica un producte nou en algun punt del món.

Més d'un ús

La consciència que el creixement no pot ser il·limitat en un planeta finit no és nova. El 1972, el Club de Roma ja ho recollia amb l'obra *The limits to growth*. Avui, tenim més clar que el compromís amb el medi ambient no s'hauria de limitar a l'ús d'energies renovables o al reciclatge, sinó que hauria de passar per reduir els residus, que són l'efecte directe d'un model econòmic basat en el creixement. Llen-

çar objectes que encara tenen vida útil té efectes nocius a molts nivells, però, si tenim en compte el punt de vista dels materials, tot, absolutament tot el que comprem i fem servir acabarà esdevenint una deixalla, un residu contaminant. Es poden prevenir molts residus si, en lloc de voler estrenar objectes nous i llençar els que encara podrien donar molt de servei, escol·lim aprofitar els que tenim o intercanviar-los per d'altres.

— *Invertir la tendència del consum d'un sol ús és la fita de nombroses iniciatives, que fa anys que treballen per transformar el model de consum hegemònic*

Invertir la tendència del consum d'un sol ús és la fita de nombroses iniciatives ciutadanes, que fa anys que treballen des de diferents perspectives per transformar el model de consum hegemònic. A continuació, en repassem unes quantes.

Consum col·laboratiu

Reciclar, compartir cotxe, fomentar xarxes i mercats d'intercanvi... en definitiva, recórrer a objectes que ja existeixen per satisfer les nostres necessitats i desitjos és la idea que ha inspirat

el nou portal Consum col·laboratiu (www.consumcollaboratiu.com). Es tracta d'una plataforma digital impulsada per un grup de persones que promou la reflexió sobre les formes de consum col·laboratives; és a dir, fórmules en què les persones o els col·lectius s'organitzen per compartir, deixar-se i intercanviar béns o serveis al marge de la mercantilització. Aquest model de consum, com expliquen les impulsores del portal, ha arrencat amb força a països com els Estats Units, el Regne Unit o Austràlia i ja comença a estendre's a Europa, l'Amèrica Llatina i Àsia. Si bé algunes conceben aquest model com una alternativa de consum "momentània" en temps de crisi, per a d'altres, aquesta via ens encamina cap a un nou model econòmic, una nova manera de consumir que té un gran potencial de futur. Tant és així que la revista *Time* ha seleccionat aquest concepte com una de les deu idees que canviaran el món.

En la mateixa línia propositiva, diferents entitats de l'economia solidària ubicades a Catalunya i a l'Estat espanyol (com REAS, FIARE, IDEAS i la cooperativa ARC) han posat en marxa el portal www.konsumoresponsable.com, que agrupa un ventall ampli d'agents que fomenten un consum més conscient i crític. Aquesta eina té l'objectiu de reflexionar, però també de fomentar a partir de propostes concretes, un

nou model de consum més just i equitatiu, en què les consumidores prenguem consciència, pressionem i passem a l'acció. Fruit d'aquesta voluntat, el portal incorpora un mapa de projectes del mercat social de tot el territori, serveis i productes allunyats del consumisme capitalista.

Millor que nou, reparat

Una iniciativa ben diferent i d'abast més pràctic és el servei gratuït d'auto-reparació Millor que nou, reparat, d'origen supramunicipal i que funciona des de 2009. Partint de la idea que el valor d'un objecte no és només una qüestió econòmica, en aquest taller de reparació, ubicat al carrer Sepúlveda de Barcelona, s'hi duen a terme des de restauracions artesanes dels objectes antics fins a reparacions de bicicletes, electrodomèstics o aparells electrònics de darrera generació.

Les usuàries del taller poden pesar l'objecte al qual volen allargar la vida útil per conèixer quina quantitat de deixalla estalviaran si el reparen. A continuació, a un cost zero, poden dur a terme la reparació d'objectes seguint el consell de persones expertes i fent ús de les eines de què disposa el centre. Les usuàries també poden assistir a cursos gratuïts de costura, bricolatge, electrònica o fusteria. En conjunt, aquesta iniciativa permet reparar el 80% dels objectes usats que porten les usuàries, que sumen una mitjana de 1.000 reparacions mensuals. I el que és més important, permet aprendre a

reparar i dota d'una nova vida els objectes quotidians que tenim a casa i que creiem obsolets.

Rebiciclar des del Clot

La cooperativa de treball i sense afany de lucre Biciclot SCCL treballa, des de 1994, per educar en l'ús de la bicicleta, una eina de transformació social i mediambiental, segons les cooperativistes. Aquesta visió ha empès Biciclot a reivindicar la necessitat d'allargar la vida útil d'aquests vehicles, per la qual cosa ha posat en marxa Rebiciclem,

- *El funcionament dels mercats d'intercanvi és senzill: es convoca una trobada i tothom pot portar-hi el que no fa servir i provar de canviar-ho per altres objectes*

- una iniciativa emmarcada en el camp del reciclatge. Es tracta d'un taller d'autoreparació de bicicletes, obert i adreçat a la ciutadania que permet obtenir assessorament mecànic i accedir a materials per netejar o posar oli a la bicicleta. "Valoritzem residus que provenen de l'abandonament de bicicletes i, alhora, fem formació per a la inserció social i laboral de joves i adolescents. Recollim i reparam bicicletes abandonades, reutilitzem materials de segona mà, classifiquem els residus per al reciclatge...", expliquen les impulsores d'aquest projecte, que torna a posar en

circulació les bicicletes recuperades per fomentar-ne l'ús com a mitjà de transport sostenible.

Lliures de bosses i envasos

Una altra iniciativa nascuda per fer front als objectes d'un sol ús és la campanya de reducció les bosses de nanses que es poden agafar gratuïtament als supermercats. A Catalunya, cada any es fan servir 2.343 milions de bosses d'aquesta mena i alguns estudis apunten que la vida mitjana d'aquests estris pot ser només d'uns dotze minuts. Si bé l'Agència de Residus de Catalunya s'ha compromès a resoldre la qüestió en pocs anys, un seguit de grups ecologistes agrupats en la Fundació Catalana per a la Prevenció dels Residus i el Consum Responsable han impulsat la campanya Catalunya, lliure de bosses de plàstic (www.residusconsum.org/catlliure-bosses), que s'estén en consonància amb altres iniciatives, com la de la gent que compra sense envasos a través de cooperatives de consum.

L'estela del troc

Tal com explica el cap de secció de Prevenció de Residus a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, Albert Torras, una iniciativa força recent a casa nostra són els mercats d'intercanvi. El funcionament del troc és senzill. Es convoca una trobada i tothom pot portar-hi el que no fa servir i provar de canviar-ho per altres objectes o serveis que li facin falta. És un intercanvi al marge dels diners, sense comprar coses noves ni

llençar les que encara poden fer servei. Segons Torras, un dels mercats d'intercanvi més antics de casa nostra és el del poble de Mieres, a la Garrotxa, que ja fa 23 anys que funciona. "Els darrers cinc anys, s'han començat a multiplicar a tot Catalunya. N'hi ha que corresponen a iniciatives socials, com ara els del barri de Gràcia de Barcelona (quatre cops l'any, coincidint amb els canvis d'estació) i n'hi ha que tenen el suport del municipi, com ara els de Cornellà o el Prat de Llobregat", explica l'expert, que també recorda totes les variants d'aquests mercats no consumistes: la Fira del Trasto de Badalona, el Mercat Boig de Bigues i Riells o el Trocantoni del barri de Sant Antoni de Barcelona. Uns mercats que s'estan estenent, també, als centres educatius.

Ecòxips contra l'obsolescència

Ecòxips, mecànics informàtics és el nom d'un projecte de formació i d'inserció sociolaboral de joves, que té l'objectiu de reduir els residus derivats dels productes informàtics. És una iniciativa impulsada per la Fundació Innovació per a l'Acció Social (FIAS) que té les seus al barri de Sant Cosme del Prat de Llobregat, a Reus i al districte barceloní de Ciutat Vella. El jovent en risc d'exclusió que hi treballa té entre setze i 25 anys i es dedica a allargar la vida útil d'equips informàtics mitjançant la reutilització d'equips obsolets, la reparació i l'actualització d'equips en ús i la prestació, sobre aquests equips, de serveis informàtics basats en el programari lliure.

MÉS INFORMACIÓ

Guia 2012 Millor que nou: tallers de reparació i botigues de segona mà a l'àrea metropolitana de Barcelona.

‘Sweet Haití, sweet vudú’

FOTOGRAFIA: Martí Casanelles

Cada 25 de juliol, a La Plaine du Nord, es repeteix la cerimònia vudú on iniciats i iniciades es submergeixen en una bassa de llot per purificar-se i connectar amb el sobrenatural. Què recorden aquests grans pits flotant? Una gran papallona?

A la novel·la *El reino de este mundo*, Carpentier explica magistralment el paper del vudú en la independència d'Haití. Res més lluny de l'opi del poble: la religió de l'alliberament front el fuet dels frares esclavistes. Va inventar *lo real maravilloso*. Els seus herois compten amb els esperits a la rereguarda de la lluita per la llibertat. Real meravellós com el mític Mackandal, esclau mutilat mandinga que liderà la revolta contra els opressors. Felix hauria estat que el portaveu Homs ens hi hagués comparat, en comptes de retreure al patètic Carlos Dívar que comparar el català i el mandinga era un menyspreu a la nostra identitat.

Segles de dominació discursiva ens porten al cap un Haití de *tonton macoutes*, violència i caos. Fa segles que els haitians són salvatges i desorganitzats i que necessiten pau i civilització, invasions, ocupacions i, ara, reconstruccions. Real i horrorós és el twitter @TourismHaiti: *A paradisiacal*

landscape in the midst of the Caribbean, Haiti offers an enchanting blend of colors and contrasts appealing to both visitors and investors. Real i horrorós, que Sweet Micky, el *hip-hopero* reconvertit en president Martelly, hagi peregrinat a Davos per garantir seguretat per a les inversions.

Els ultres nord-americans estan convençuts que el terratrèmol va ser un càstig diví per lloar el diable. Quina cara té, avui, el diable? On s'amaga? Massa ONG, massa militar humanitari, massa assessor. Una Comissió Interina per a la Reconstrucció liderada per Clinton. Un president teledirigit per l'espanyol Antonio Solà, expert en màrqueting polític del PP que també ha pujat al poder gent perillosa com Felipe Calderón a Mèxic o, ara, l'exgeneral Otto Pérez Molina a Guatemala.

Don't be slaves, criden les parets gregues... i fa segles que les cerimònies vudú criden el mateix. A Mackandal, el van voler cremar a la foguera. Només els iniciats van poder veure com s'escapava volant, transformant-se en una gran papallona. El seu esperit sobrevola i es manté viu en cada rebel. *Mackandal sauvé!*

Montse Santolino

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

ANÀLISI

L'alcalde de Gandia tanca la televisió pública per sostenir-ne dues de privades

Marc Gomar i Àlex Ruiz
Treballadors de Gandia Televisió

El 4 de juliol de 2011, la majoria absoluta obtinguda pel Partit Popular a les eleccions del 22 de maig va ser motiu suficient per esborrar més de vint anys de televisió pública a la comarca valenciana de la Safor. D'aquesta manera, es posava fi al setge patit per Gandia Televisió i els seus professionals des del setembre de 2010, vist el boicot emprès pel PP des de l'Ajuntament de Tavernes de la Vallidigna i la pròpia Generalitat de Francisco Camps contra una de les televisions crítiques amb la política dels populars al País Valencià. Gandia TV ha estat un model televisiu a seguir a les comarques valencianes. Capdavantera en l'ús i la normalització de la llengua pròpia, va ser la televisió que va nodrir Canal 9 de professionals quan la televisió autònoma va ser posada en marxa. Una televisió que gaudia i saforencs havien fet seua i que havia jugat un paper imprescindible en la cohesió comarcal de les

ciutats i els pobles de la Safor. Per primera vegada en la història, el mes de juny de 2011, el PP va arribar a l'alcaldia de la ciutat de Gandia (la Safor) i ho va fer amb majoria absoluta. Una de les primeres decisions preses, el 4 de juliol de 2011, va ser tancar "temporalment" -sense previ avís, ni a l'audiència ni a les professionals- Gandia Televisió, la televisió de la Safor, amb vora 30 anys d'existència i que, des de 1998, s'havia convertit en la televisió pública de Gandia.

Els arguments emprats per justificar el tancament van ser dos: l'elevat cost econòmic (entre 825.000 i 875.000 euros dels pressupostos de la ciutat cada any) i la "il·legalitat" que suposaven les emissions pel fet de no haver rebut l'autorització administrativa de la Generalitat valenciana, ja que no s'havia constituït el consorci comarcal de la TDT que l'havia de gestionar perquè l'Ajuntament de Tavernes de la Vallidigna (governat pel Partit Popular en la legislatura passada) es va negar a sumar-s'hi, tot i que els ajuntaments

de Gandia i Oliva (ciutats governades pel PSPV en coalició amb la formació local Plataforma de Gandia i pel Bloc, respectivament) ja s'hi havien sumat i havien aprovat els seus estatuts.

Rebran 600.000 euros l'any cadascuna per fer allò que ja es feia a la televisió pública

Una trentena de treballadors indefinits van acabar al carrer sense rebre les dues últimes mensualitats ni la indemnització que ens correspon. Set mesos després, mentre els extreballadors ens trobem a l'espera de resoldre el contenciós judicial interposat contra l'Ajuntament de Gandia i l'empresa pública que gestionava l'ens Gandia Televisió, Iniciatives de Comunicació, el govern municipal ha

signat un contracte per muntant de 3,5 milions d'euros a favor de dues televisions privades.

Ambdues empreses, convocades al concurs per "invitació" municipal, seran beneficiàries de quasi 600.000 euros l'any cadascuna per fer allò que ja es feia a l'extinta televisió pública: des de transmissions esportives o festives fins a programes de participació ciutadana. Tot pagat, tret dels serveis informatius, que -presumiblement- assumirà el propi ajuntament.

El tema no aniria més enllà de la generosa compra dels favors informatius de les dues úniques televisions que emeten a la Safor si no fóra perquè una de les empreses beneficiàries (Inversiones Especiales del Mediterráneo) està vinculada a l'alcalde, Arturo Torró, i l'altra (Comarques Centrals Televisió) a un home de confiança del mentor polític de Torró i president de la diputació de València, Alfonso Rus.

El mateix Arturo Torró ha reconegut que havia actuat d'intermediari amb un grup d'empresaris en

la compra de Tele7 (Inversiones Especiales del Mediterráneo), però ningú coneix la composició accionarial de l'empresa. Sí que és pública, en canvi, la presència d'una persona de la seua confiança al capdavant. L'altra beneficiària, Comarques Centrals Televisió, amb seu social a Xàtiva, és la concessionària de la llicència de TDT, que a la demarcació de la Safor és explotada pel grup Radio Gandia-SER, sota la marca Telesafor.com.

Com és obvi, ni el grup Radio Gandia ni Tele 7 s'han fet ressò de l'adjudicació o de les protestes convocades pels extreballadors de Gandia TV que hem criticat durament la privatització dels serveis televisius de la comarca, a més del monopoli ideològic que suposa. Fent un càlcul senzill, es pot comprovar que els ciutadans de Gandia pagaran un milió d'euros més en tres anys pel que ja es feia a la televisió pública. Això, sense comptar que Gandia TV emetia tota la programació en valencià i les televisions privades treballen exclusivament en castellà.

PREMSA

L'ABC' diu que el professorat ofereix aprovats a les estudiants a canvi de manifestar-se

El fet que els mitjans de comunicació optin per posicionar-se a favor dels poders de l'Estat cada cop que hi ha alguna situació polèmica entre policia i manifestants s'està convertint en una situació habitual. En aquest sentit, el cas de les protestes estudiantils a València no ha estat una excepció. L'altra postura és la de minimitzar o silenciar una protesta que resulta difi-

cil de criticar; i també ha passat. Fins que no han passat quatre dies de protestes -que han causat més d'una vintena de detingudes, nombroses ferides i el ressò a la premsa internacional-, el cas de les joves que han patit la repressió per demanar, entre altres coses, que els posin calefacció a les aules no ha arribat a les portades. A més, novament, sembla que les xarxes socials hi han tingut

un paper destacat, ja que, fent-ne un tema central i aportant molts documents gràfics, han aconseguit guanyar el pols a l'actualitat fixada. Amb tot, hi ha qui ha continuat jugant un paper més que crític amb tot plegat. El cas més flagrant és el del diari ABC, que el diumenge 19 de febrer ofereix una notícia titulada "Investiguen la promesa d'aprovats a canvi d'anar a les protestes estudiantils".

El rotatiu madrileny explicava que el professorat "garantia" l'aprovació per assistir a "les ocupacions del carrer", que de moment haurien acabat amb cinc policies ferits i dos manifestants. D'altres corresponals, en canvi, oferien una perspectiva molt crítica, sobretot des del dilluns 20 de febrer, quan la policia va agredir periodistes. Empar Marco, de TV3, per

exemple, assegurava que no havia vist cap encaputxat, afirmació que contradeia la versió policial. A l'espai de Jordi Basté a Raci, però, vam tornar a sentir el clàssic dels "grups violents infiltrats". De moment, sembla que cap mitjà no ha ofert una sola imatge d'acció violenta per part de les manifestants. Obviament, tampoc el Canal 9, que és un cas a part. MARC TORRAS

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104,5FM (també 96,6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91,4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96,6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107,1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91,41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90,1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90,6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101,4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104,4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107,6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100,8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva teva per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpirtu.

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 :: coop57@coop57.coop

ger

entitat cultural i esportiva

Tlf. 93 896 1200
ger@entitatger.cat
www.entitatger.cat
Ribes (Garraf)

Diagonal

El lobby transgènico en el Gobierno 2º

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25€

disco

100

COL·LECTIU RONDA

assessorament JURÍDIC a PERSONES i entitats d'economia SOCIAL

www.ronda.coop

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

GRÈCIA · S'ELIMINARAN 150.000 PLACES DEL SECTOR PÚBLIC, ES RETIRARAN PENSIONS I ES RETALLARÀ UN 20% EL SALARI MÍNIM

La població grega descobreix la política de l'empobriment

Apostolis Fotiadis
Atenes

Segons les principals economistes i polítiques europees, la solució de la crisi del deute grec és la "consolidació fiscal". Per a la gran majoria de la població grega, però, la paraula *austeritat* ha significat la degradació de la feina, l'economia i els drets humans i ha suposat el desmantellament d'un sistema de seguretat social ineficient, però crucial. Grècia ha tornat a capitular en el darrer intent d'assegurar-se un crèdit addicional de 98.700 milions d'euros del Fons Monetari Internacional (FMI), el Banc Central Europeu i la Comissió Europea. La darrera fase del pla d'austeritat inclou una retallada de 150.000 places del sector públic, la retirada de lleis laborals ja aprovades, la retirada de pensions i la reducció d'un 20% del salari mínim, de 751 euros a 600 euros. A les treballadores de menys de 25 anys, se'ls ha demanat que es retallin el sou un 30%. El 12 de febrer, el Parlament va aprovar el darrer pla d'austeritat mentre els avalots violents s'apoderaven d'Atenes. Uns avalots protagonitzats per la nova població grega empobrida, que va encendre la ciutat i va oferir un nou espectacle a la comunitat internacional.

Moltes persones no poden pagar els cinc euros per ser ateses als hospitals

Una metgessa que ha treballat al sistema públic grec des de 1989, Meropi Andriopoulou, explica: "Grècia era un país amb un sistema de salut universal, ara, moltes d'aquelles persones que eren ateses als hospitals públics no poden pagar els cinc euros del preu d'admissió que es va introduir fa dos anys i el 10% dels pacients no té assegurança privada. Em passo els dies en un hospital públic testimoniant el grau d'exclusió social; el nostre sistema de salut s'ha col·lapsat i no hi ha la voluntat política de refer-lo".

Després de patir una retallada de més de 100 euros del sou, Andriopoulou, mare de dues criatures, va decidir apuntar-se a Doctors del món, un equip de voluntariat que treballa al remot districte atenenc de Perama, on hi ha uns índex de desocupació de quasi el 50% des

Un home sense llar està situat davant la policia antiavalots durant una protesta organitzada a Atenes per la plantilla del Ministeri de Finances

que es va enfonsar la indústria local de drassanes. El grup de metges ofereix tractaments gratuïts, medicaments i menjar als qui no tenen cobertura. Andriopoulou diu: "No pots ni imaginar-te que existeix aquest tipus d'exclusió social fins que vens aquí i, a més, em va sorprendre que la majoria de voluntaris són metges sense feina o amb unes situacions econòmiques seriosament delicades. Com la majoria del grup, jo no crec en la filantropia, crec que la pobresa és un problema social i no el resultat de la mala sort. M'he dedicat més de dues dècades a treballar a la seguretat social grega, que crec que ha estat víctima del clientelisme i els interessos polítics, l'única resposta a tot plegat és la política".

L'onada de pobresa

El 8 de febrer, l'agència d'estadístiques Eurostat va publicar un informe que estimava que el 27,7% de la força activa grega, entre divuit i 64 anys, actualment viu per sota del llindar de la pobresa. El creixement ràpid del nombre de persones sense-sostre a Atenes palesa que l'informe no és infundat. Les darreres setmanes, l'augment ha causat friccions entre la ciutadania activa i

l'Ajuntament, ja que les temperatures sota zero obligaven les autoritats a adoptar mesures urgents per evitar que la gent morís de fred. El subcap responsable del menjador per a sense-sostre municipal d'Atenes, Giorgos Apostolopoulos, ha admès que, els darrers mesos, les estructures socials de la ciutat han estat treballant "fins al límit" per proveir les persones que ho necessitaven. Diverses ONG han reenfocat les seves accions en l'àmbit de la pobresa i la gent sense-sostre. Entre els centenars de voluntàries, hi ha Tonia Katerini, una arquitecta i activista del moviment pels drets civils Open City, una organització d'esquerres d'àmbit local que denuncia que, a Grècia, la pobresa està "severament polititzada". Katerini explica que "el consistori, juntament amb empreses privades, preveu reobrir grans hotels que es van tancar a causa de la crisi i transformar-los en refugis per a una nit" i defensa que el procés serà accelerat i no transparent i que planteja interrogants sobre com es pensa gestionar la pobresa amb les entitats privades. "És més, el ministre de Salut ha aprovat la prohibició de distribució de menjar per part de 'grups

sense llicència"; diuen que és per 'motius d'higiene', però és clarament per controlar qui està involucrat en explotar la crisi de la pobresa a la capital. Mentre els pobres es multipliquen, els qui tenen bons contactes troben noves maneres de fer negoci", conclou l'arquitecta.

Les polítiques d'ajustament neoliberal han causat la reducció del 4% de l'economia grega i l'índex podria caure fins al 7% en un futur proper, segons veus expertes. Això afegirà milers de desocupades al més d'un milió de gregues sense feina de l'octubre passat. Tot i així, fa dos anys, l'exministre d'economia, George Papakostadinou -el responsable d'iniciar les reformes- va descriure la primavera de 2011, durant la qual milers de treballadores van perdre la feina, com el moment en què el país viuria la recuperació i el "creixement".

Goerge Barkouris, de 62 anys, es va trobar al carrer per primera vegada a la seva vida durant l'onada de desocupació de 2010 i va perdre casa seva el novembre passat. Barkouris havia treballat més de 25 anys en producció de música i ràdio, però va perdre el seu contracte amb el sector públic a causa de les reta-

llades de 2001. Aleshores, es va posar a treballar de *freelance*, fins l'any 2008, moment en què "la crisi va picar fort i ja era impossible pagar el lloguer". Ara, viu al refugi Klimaka per a gent sense-sostre a canvi de contribuir en el programa de carrer, que consisteix a repartir menjar pels carrers d'Atenes en furgoneta. Barkouris diu que els càrrecs polítics que han dirigit la crisi "no són estúpids, saben què estan causant les seves polítiques, però ja no els importa gens la seva gent". "Jo vaig tenir sort de trobar aquesta solució, però, per molts, la pressió psicològica és intolerable, els dies al carrer són llargs i durs, les nits estan plenes de por. Jo he patit pocs dies de soledat, però la gent que porta anys al carrer fan que em preguntis com s'ho fan per tirar endavant", afegeix. "No puc explicar el que es veu als carrers d'Atenes durant la nit; la violència, les privacions, la deshumanització", conclou.

La portaveu de Klimaka, Anta A-lamanou, diu que, tot i que els índex de pobresa s'han disparat, les autoritats s'han mostrat indiferents i no han demanat fons europeus específics per solucionar el problema de la gent sense-sostre a Grècia.

PETROS GIANNAKOURIS

, roda el món

EL MARROC • NIDAL SALAM HAMDACHE, MEMBRE DE L'ASSOCIACIÓ MARROQUINA PELS DRETS HUMANS

“Pel règim, nosaltres no som ciutadans, som subjectes”

En el context de la primavera àrab, les veus crítiques del Marroc contra el règim de Mohamed vi es van alçar per organitzar el Moviment del 20 de Febrer. Des de llavors fins ara, que el moviment ha fet un any, el col·lectiu s'ha manifestat cada setmana. L'activista Nidal Salam Hamdache en forma part i, a més, és membre de l'Associació Marroquina pels Drets Humans des de l'any 2003. Viu a Rabat i és allà on s'encarrega d'organitzar el Comitè de Joves i de Dones de la mateixa associació.

Anna Moyà
Rabat

Què ha canviat al Marroc després del 20 de febrer?

S'ha trencat amb la por. El moviment va fer una crida a tota la ciutadania per protestar, per sortir al carrer el 20 de febrer. L'objectiu era reclamar democràcia, dignitat i justícia social. I els marroquins van respondre a la crida: hi va haver un seixantena de manifestacions per tot el país i milers de manifestants. La gent s'ha atrevit, per fi, a reclamar els seus drets i això ha permès als joves d'expressar-se col·lectivament, de reunir-se, de debatre a les assemblees del 20 de febrer. Tot plegat ha estat una gran escola de formació política i de protesta.

“Occident sosté règims com el saudita, que és un Estat medieval! Això mateix és el que estan fent al Marroc”

Per què, dins el context de la primavera àrab, les revoltes al Marroc es van produir tan tard i amb tan poca intensitat?

La veritat és que aquesta és una pregunta molt difícil. Les condicions de la lluita a cada país són les

ANNA MOYÀ

que poden accelerar o alentir els processos revolucionaris. Alguns van pensar que el Marroc era una excepció i que no hi hauria protestes, el poble ho va desmentir. I això va significar un gir inesperat i el millor és que la protesta encara continua i ja ha fet un any. Jo penso que aquesta idea de país excepció existeix, però en un altre sentit: si en els casos tunisià i egipci el procés revolucionari ha estat curt, al Marroc, la lluita és a llarg termini. És una lluita que demana encara més mobilització ciutadana. Demana una mica més de temps que els altres països perquè cada país té la seva pròpia experiència. La veritat és que encara ens queda molt per fer.

El cert és que, des d'Occident, es tendeix a relativitzar el règim del Marroc...

Hi estic d'acord. Però qui és que fa aquestes valoracions? Ho fan França, els Estats Units i tots aquests països que en el seu moment van col·laborar amb Mubarak i amb Ben

Alí i que encara sostenen règims com el saudita, que és un Estat medieval! Això mateix és el que estan fent al Marroc. Però, després, quan el poble ha guanyat la batalla, el discurs d'aquestes potències sem-

“El rei és el cap suprem de la justícia i l'exèrcit, té poders legislatius i executius; això va en contra de la democràcia”

pre ha canviat: ara sí que parlen del dictador Mubarak, del dictador Ben Alí... fa uns mesos, eren els seus grans amics. La imatge que es té del Marroc no és real, és una imatge il·lusòria. Els marroquins protestem perquè, al Marroc, no

tenim un Estat de dret i perquè no formem part d'un Estat que respecti els seus ciutadans. És més, nosaltres no som ni ciutadans pel règim, només som subjectes.

Què en penses, de la reforma constitucional que va fer Mohamed vi el juliol passat?

La reforma manté la constitució anterior, ha canviat la forma, però té el mateix fons. Des del moviment, lluitem per una veritable democràcia, per la separació de poders, perquè el Parlament sigui plenament legislatiu, perquè el govern sigui el poder executiu real, per la independència de la justícia... La nova constitució no respon a aquestes reivindicacions. El rei continua sent el cap suprem de la justícia i el cap de l'exèrcit, té poders legislatius, executius... Això va en contra de la separació de poders, dels fonaments de la democràcia i d'un Estat de dret. Aquesta constitució té el mateix fons autocràtic que la d'abans. És per això que el moviment va demanar el boicot al referèndum.

Segons les xifres oficials, el referèndum va tenir al voltant d'un 70% de participació ciutadana i un 98% hi van votar a favor, què en penses?

Dubto seriosament de les xifres que va presentar el règim perquè s'han comès moltes violacions durant el procés. La primera de totes, la va cometre el mateix rei quan, durant el seu discurs, va demanar als ciutadans marroquins d'anar a votar i de votar pel sí. Això anul·la el dret de decidir dels marroquins, influeix i manipula els ciutadans. Només això, ja em fa dubtar de les dades de participació.

I què en pots dir, de les eleccions del 25 de novembre passat?

Les eleccions només són una contínuïtat d'aquestes reformes simulades per camuflar el moviment i les protestes al carrer. Primer, hi va haver la reforma constitucional i, ara, aquestes legislatives anticipades. Nosaltres vam demanar l'abstenció a les eleccions per la mateixa raó que la vam demanar al referèndum: perquè aquestes no són les respostes que estem demanant.

“La protesta social s'ha tornat mundial i ja no és només cosa del món àrab... el sistema capitalista està en crisi”

Què en penses, dels moviments socials que s'estan alçant arreu del món?

La protesta social s'ha tornat mundial i ja no és només cosa del món àrab. Nosaltres la vam començar, però s'ha estès per tot arreu: als Estats Units i a l'Estat espanyol, per exemple, i això només vol dir una cosa: que el sistema que sosté el món actualment, el sistema capitalista, està en crisi i que la població, per fi, comença a reaccionar per canviar la situació.

ELS BALSANS · LA POBRESA, LA MANCA DE FEINA I LA CORRUPCIÓ, CLAUS DEL MALESTAR ENTRE LA POBLACIÓ

Kosovo celebra el quart aniversari de la independència entre somnis trencats

Oriol Andrés

redaccio@setmanaridirecta.info

El vermell intens de les banderes albaneses contrasta amb el blau fred i desapassionat de l'actual pavelló kosovar, creat a corre-cuita el 2008, poc abans de la sobtada independència. Tot i que el blau dominava entre les banderoles amb què el govern havia engalanat el centre de Prístina, amb motiu del quart aniversari de la proclamació, entre les assistents vingudes a la capital des de tot el país el 17 de febrer, el vermell tenia una forta presència. La identificació poc apassionada de la població kosovar amb la nova bandera -a diferència del que passa amb l'albanesa- és un bon exemple de la situació que viu el país actualment, després que la comunitat internacional li atorgués la independència com una solució de mal menor, però sense haver-la dotat dels mitjans per afrontar-la amb èxit. Quatre anys després, la ciutadania paga les conseqüències de la improvisació i la precaritat sobre la qual es va construir el nou Estat. La falta de feina i la pobresa són, com fa quatre anys, dos dels mals principals -segons denunciava un informe recent del PNUD- i el motiu bàsic de descontent entre una ciutadania que no arriba als dos milions de persones (el 92% de les quals són albaneses-kosovars).

L'altre gran problema és el conflicte del govern de Prístina amb la comunitat sèrbia del nord del país, que s'ha tornat a intensificar des de fa mig any.

Joves, de braços creuats

La imatge de la gent jove -i no tan jove- matant el temps davant d'un cafè turc i amb una cigarreta als llavis en una de les moltes cafeteries que floreixen arreu és una postal habitual a Kosovo. La taxa d'atur supera el 45%. La xifra encara és més preocupant si tenim en compte que l'atur juvenil arriba al 72% i que Kosovo té la població més jove d'Europa. Es calcula que, només durant els propers cinc anys, prop de 200.000 joves assoliran l'edat d'incorporar-se al mercat laboral, però ho faran

GEORGI LICOVSKI

A Kosovo, es van fer onejar banderes albaneses durant les celebracions d'independència que es van registrar a Prístina el 2008

amb unes expectatives nul·les. "Molts amics i familiars no treballen tot i tenir formació i màsters. La gent que parlem anglès tenim més oportunitats a organitzacions i companyies internacionals, però aquestes empreses no es quedaran aquí per sempre", afirma una jove de 27 anys que treballa d'administrativa, Arta Dulaj.

L'economia depèn de l'ajuda internacional, de les remeses que envien les expatriades i del sector dels serveis

Actualment, tota l'economia de Kosovo depèn de l'ajuda internacional, del sector dels serveis (sovint destinat a treballadores internacionals) i de les remeses que envien devotament cada mes les kosovars que viuen a la diàspora, sobretot a Alemanya, Suïssa i els EUA. Una de

cada cinc llars en rep, però aquests diners només serveixen per anar passant. Afet Bela, jove periodista del diari *Epoka E Re* ho explica d'aquesta manera: "Els diners que envien els expatriats només serveixen per sobreviure: comprar menjar, roba, pagar els estudis, etc. El govern hauria de desenvolupar polítiques per fer que, progressivament, aquests diners es puguin quedar a Kosovo i generin ocupació, ja que la majoria dels consumibles s'importen de fora; el país gairebé no produeix res i, per tant, aquests diners, tan bon punt entren, surten".

Més enllà d'això i de la petita agricultura de subsistència, no hi ha pràcticament res, malgrat els ingressos fons invertits durant quinze anys per la comunitat internacional. Però la burocràcia, la descoordinació entre agències internacionals i els dubtes i els errors causats per la falta de referents previs en dret internacional en un cas com el kosovar, s'han convertit en un forat negre de proporcions descomunals. "Fins ara, l'estratègia econòmica s'ha basat en la privatització", explica Bela, una subhasta de l'oxi-

dada estructura d'empreses estatals que ha estat plena d'irregularitats. "S'han fet lleis i normatives, però la corrupció continua a l'ordre del dia i és el principal problema del país", afegeix.

L'esperança que només el capital privat podia recuperar la indústria -la d'extracció de minerals i metalls és la més important- no s'ha complert, en part arran de la corrupció, en part per les mancances en infraestructures i en part per l'elevada inversió necessària per posar al dia una maquinària caduca. Davant d'aquesta situació, la pobresa ja atrapa gairebé la meitat de la població i, amb més resignació que indignació, cada cop més gent pensa en emigrar, assegura Bela. No és el seu cas ni el d'Arta, que, tot i voler viatjar, té clar que desitja "posar un gra de sorra per construir Kosovo". I afirma: "Tenim futur, però ens l'hem de treballar".

Convivència tensa

La mateixa setmana que es commemorava la independència a Prístina, la població serbokosovar del nord

del país celebrava un referèndum molt peculiar. La pregunta era: "Accepta les institucions de l'anomenada República de Kosovo?". Hi van participar el 75% de les 35.000 serbokosovars cridades a les urnes -de les 120.000 que viuen a Kosovo- i un 99,74% hi va votar en contra. Tot i no tenir validesa legal, el referèndum va afegir més tensió a unes relacions que ja són prou complicades. Segons un informe recent de l'International Crisis Group (ICG), "l'actual situació amenaça de degenerar en noves violències i morts". El juliol passat, aquesta tensió va viure un pic quan l'enviament de policia kosovar a la frontera del nord amb Sèrbia va provocar un aixecament de les serbokosovars locals, que va acabar amb un policia mort i un punt de control cremat. De fet, el nord de Kosovo viu una realitat paral·lela, ja que depèn de Belgrad i mira cap allà en el seu dia a dia. Però l'ICG senyala que, darrerament, "el govern serbi ha perdut el control i la confiança dels serbokosovars", que, cansats, han donat més suport a les seves líders locals, que tenen postures més radicals. Malgrat les pressions de la UE cap a Sèrbia, els passos per una millora de la situació han estat escassos. El govern de Prístina tampoc no ha facilitat l'inici de converses sense establir precondicions.

Ara cal que la ciutadania assumeixi la fi del somni i comenci a treballar per posar-hi solució

Enmig d'aquest panorama, la població de Kosovo constata el fracàs del somni de la creació d'un Estat com la solució de tots els mals. Potser l'asèptica bandera escollida l'any 2008 -més per obligació que per ganes- ja era premonitòria, però ara cal que la ciutadania assumeixi la fi del somni i comenci a treballar per posar-hi solució.

XIV FIRA NATURA

medi ambient i qualitat de vida

Vine a conèixer i a participar en una de les fires més dinàmiques de medi ambient i qualitat de vida.

Hi trobaràs: agricultura i ramaderia ecològica, bioconstrucció i energies renovables, turisme rural, salut i higiene, tèxtil i calçat, artesanía, ong's...

Activitats fora del pavelló, de lliure accés • La participació és gratuïta, cal inscriure's a: firanatura@gmail.com

Mercat de fruita i verdura ecològica • Dissabte 10, tot el dia • Venda directa pels propis productors.
Mercat d'intercanvi d'articles de segona mà • Diumenge 11, tot el dia • Pot participar tothom amb articles propis

9, 10 i 11

de març

de 2012

al Pavelló 4 de Fira de Lleida

Amb el preu de l'entrada gaudiràs d'un món natural amb:

- Biorestaurent - ecobar • Exposicions • Conferències
- Projeccions • Tallers • Espai de jocs creatius
- Ludoteca i llar d'infants
- Guarderia de gossos
- Mercats • Mostres
- Degustacions...

Preus populars:
divendres gratuït, dissabte 3 €
i diumenge 4 €

Totes les activitats són gratuïtes per als visitants a la Fira. Baixat el catàleg d'activitats a: www.firanatura.org

Si el dissabte 10, portes aquest anunci retallat, l'entrada a la fira només et costarà 2 €

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Història universal de la infàmia

L'historiador català Josep Fontana revesteix la seva darrera obra, que se centra en la història immediata i en l'augment de les desigualtats al món, amb un estudi meticulós de les fonts d'informació, com Wikileaks

Xavier Díez
expressions@setmanaridirecta.info

Què diferencia un bon historiador d'un clàssic? L'ambició, la profunditat d'anàlisi, la capacitat de bastir un relat acceptat col·lectivament, el rastre deixat en les generacions posteriors... i potser la virtut més fonamental de totes, l'atreviment intel·lectual. Josep Fontana (Barcelona, 1931) assumeix aquest paper sense pors ni recances. Si bé ja era tota una referència al llarg dels anys 70 i 80 del segle passat, un dels historiadors amb més domini epistemològic, amb *Por el bien del Imperio*, treball que l'ha ocupat els darrers quinze anys de trajectòria professional, ens ofereix com a llegat una de les obres fonamentals per comprendre la història immediata. La dècada anterior, el recentment desaparegut Tony Judt va sorprendre la comunitat acadèmica amb el seu monumental *Postwar* (2005), llibre que ens ha servit per llegir la segona meitat del segle passat amb una perspectiva polièdrica, allunyada tant dels esquematismes de l'escola historiogràfica marxista com de la interessadament ingènua fi de la història de les seguidores de Francis Fukuyama. Judt, que va completar la seva visió amb els assaigs *El refugi de la memòria* i *El món no se'n surt*, va aconseguir modificar la visió oficial sobre la guerra freda i introduir en el debat historiogràfic el que podríem considerar com la nova guerra de classes vigent: la de la gent rica contra la resta. La de la dictadura dels mercats contra l'estat del benestar o els drets socials. Des dels Països Catalans, el barceloní Josep Fontana ha publicat un nou llibre que, tot superant l'esmentat *Postwar* i l'anterior d'Eric Hobsbawm *The Short Twentieth Century, 1914-1991* (1994), aconsegueix establir un abans i un després de la interpretació històrica recent. Sobre els mateixos fets, encara que amb una meticulosa documentació que inclou 200 pàgines de referències bibliogràfiques internacionals -allà on no arriben la majoria d'historiadors-

'Por el bien del Imperio' és una obra que ha ocupat els últims quinze anys de la vida professional de Josep Fontana

i la consulta de documents desclassificats recentment dels serveis secrets occidentals i excomunistes i, sobretot, amb les fonts exposades al públic per obra i gràcia de Wikileaks, ens exposa amb tot luxe de detalls allò que el 1935 Jorge Luis Borges va formular com a *Història universal de la infàmia*. I com poder-ho resumir en una cita brillant? Amatren Buffet: "És clar que hi ha una guerra de classes. I els meus l'estan guanyant!".

El domini de l'imperi

Fontana afirma que està motivat per expressar la seva decepció i frustració més absoluta sobre com ha anat tot plegat. Ens van prometre, després de la catàstrofe de dues guerres mundials, un ordre nou de pau, justícia i prosperitat. Tanmateix, ni la guerra freda ni, sobretot, els darrers 40 anys d'allò que l'economista keynesià Paul Krugman anomena "la gran divergència", és a dir, la creixent esquerda entre la gent rica i la gent pobre,

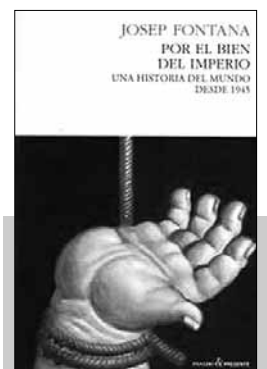
l'aprofundiment de les desigualtats en el món globalitzat no ha aconseguit aturar la infàmia de l'imperialisme com a mecanisme de dominació. Com a base interpretativa del llibre, fa servir el clàssic llatí *qui prodest, a qui beneficia?* I explica la deriva dels darrers anys a partir del conflicte d'interessos entre rics (països, corporacions i individus) contra la resta. La conclusió? L'imperi, com a concepte, com a concatenació d'interessos privats, com a piconadora de carn humana, exerceix una opressió inacceptable des d'una perspectiva tant moral com racional.

Els pitjors pronòstics

Si per a un historiador la virtut essencial és tenir la capacitat de formular preguntes i l'habilitat de respondre-les, Fontana satisfà amb escreix la nostra curiositat. Més enllà del pensament màgic que domina la interpretació de la història oficial (i bona part de les cròniques periodístiques actuals), l'autor planteja i confirma, documentadament, els pitjors pronòstics. Naomi Klein i la seva *doctrina del xoc* es queda curta. Els grups

d'interessos poderosos han fet involucnar el sistema polític fins a bastir uns mecanismes de dominació corruptes i aliens al servei de la majoria, tot pervertint l'ús de paraules com democràcia o llibertat. Els dominadors de l'imperi, que s'han apropiat de les institucions, de les universitats i, des d'una intensa obra de proxenetisme intel·lectual i propaganda, també del pensament, es comporten arreu com una plaga de llagostes. És així com s'entén el fracàs de la descolonització, l'esclat de conflictes bèl·lics "perifèrics" (poques vegades s'ha descrit tan bé les guerres de l'Iraq i l'Afganistan), l'assalt a l'estat del benestar, la colonització a l'est del mur de Berlín o l'empobriment massiu de les classes mitjanes occidentals. També s'explica que l'única possibilitat de sobreviure (fins i tot sota la condició de BRIC) és actuar al marge o en contra del "consens de Washington", tot fent el contrari del que dicten les polítiques de l'FMI o el BM. Tot plegat amb una exhaustivitat encomiable que hauria de comportar l'exportació del llibre arreu.

Pensament crític sense complexos
Fontana va més enllà en la crítica del present que qualsevol altre historiador acadèmic. Probablement l'edat, el prestigi i la seva condició d'emèrit li permeten el luxe de dir el que pensa i deslliurar-se del control ideològic de les agències de qualificació universitàries. Perquè, efectivament, l'imperi, com a concepte, s'ha anat filtrant en els aspectes més íntims de la vida quotidiana a la manera orwelliana, fins al punt que la propaganda assimila la democràcia al capitalisme i la llibertat es limita al fet que les empreses puguin dictar impunement les regles del joc. Entenc, aleshores, que Josep Fontana gaudís d'una adoració pública entre el col·lectiu acadèmic d'una universitat al sud de l'Argentina. L'historiador barceloní, seguint la contestatària tradició catalana d'historiografia, amb personatges com Miquel Izard o Josep Termes, té en comú amb ells la capacitat d'expressar sense complexos un pensament crític que avui sembla en vies d'extinció.

Por el bien del Imperio.
Una historia del mundo desde 1945

Josep Fontana.
Pasado y Presente.
Barcelona, 2011. 1.230 pàgines.

CÒMIC

Vinyetes reivindicatives

El còmic que parla de les reclamacions de les veïnes i les treballadores de l'Hospital Dos de Maig és una petita mostra de com plasmar una lluita de centenars de persones a través de la creativitat

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

El còmic que es reproduïx en aquesta pàgina pretén explicar de manera més comunicativa i en un llenguatge més assequible el que van significar els cinc mesos de lluita de les veïnes i les treballadores de l'Hospital Dos de Maig (Barcelona), primer, per frenar el tancament i, després, per aturar-ne la privatització.

Carregant les tintes

La idea del còmic va sorgir de l'activista Gastone Bigoni, que des dels inicis va estar implicat en les manifestacions, les tancades a l'hospital i les cassolades que, cada dia i puntualment, reunien part del veïnat de la zona. Com comenta Bigoni: "A finals de novembre, ja estàvem molt cansats de les cassolades i, de tota la gent que havíem començat la lluita, només quedàvem unes 30 persones, que érem com una família. Després de l'últim tancament i de fer diverses manifestacions amb la gent del 15-M, finalment, després de cinc mesos, la

"S'havia de poder immortalitzar i donar a conèixer aquests 155 dies de reivindicacions"

nostra lluita diària va acabar. Però s'havia de poder immortalitzar i donar a conèixer el que havien suposat aquests 155 dies d'intenses reivindicacions". Per aquest motiu, Bigoni va convidar Claudio Stassi -un dibuixant de còmics italià reconegut per les seves obras sobre la màfia siciliana, com *Branaccio. Storie di mafia au quotidien*- perquè conegués la situació i, sobretot, les persones que havien aguantat

fins al final. A partir d'aquí, es crea un grup de persones que treballen el text i Claudio Stassi passa els esborranys de les primeres vinyetes. D'aquí, sorgeix el còmic sobre la lluita de l'Hospital Dos de Maig.

El silenci de l'Hospital

Per desgràcia, els sindicats de l'hospital no s'han pronunciat davant la possibilitat de poder donar a conèixer les seves reivindicacions a través de les vinyetes, ja sigui publicant-les a la premsa, els blocs, les webs i altres mitjans o fent-ne còpies i divulgant-les. Aquesta darrera alternativa és la que han posat en pràctica les persones que han elaborat el còmic. De moment, no es coneixen iniciatives semblants, però sí el cas d'Aleix Saló (Ripolllet, 1983), un jove il·lustrador que ha publicat el còmic *Españistán: este país se va a la mierda* -que també ha passat a l'animació-, amb petits episodis que tracten temes com la bombolla immobiliària, l'atur i altres glòries del moment. Potser el còmic sobre les reivindicacions de l'Hospital Dos de Maig també podrà ser una animació i, d'aquesta manera, es podrà donar a conèixer el que està passant i, sobretot, canviar els llenguatges per la lluita. Com més alternatives d'expressió més possibilitats d'arribar a més gent.

+INFO

/stassiclaudio.blogspot.com/

Per conèixer les reivindicacions i la lluita a l'Hospital Dos de Maig: /dretsocialseixample.wordpress.com/category/lluita-social-2/dos-de-maig/.

Per poder veure *Españistán*: /estepaissevaal mierda.wordpress.com/.

Ivan Illich

«Convivencial es la sociedad en la que el hombre controla la herramienta»

LA CONVIVENCIALIDAD

978-84-92559-35-0 | 200 pàgines | 15 €

editorial · distribuïda a · llibreria web

www.viruseditorial.net | www.viruslibreria.net | info@viruseditorial.net

editorial virus

, expressions

 LLIBRES

L'anarquisme determinat i generós

L'obra ens parla d'Umberto Tommasini, un llibertari que va lluitar contra Mussolini, Franco i Stalin

Umberto Tommasini

Steven Forti
expressions@setmanaridirecta.info

Trieste és una ciutat fronterera en tots els sentits. Una ciutat que jeu entre els Alps i el mar Adriàtic, entre Itàlia i la que, fins fa vint anys, es deia Iugoslàvia. Trieste és -o, més ben dit, va ser- un pont cultural entre l'oest i l'est d'Europa, amb les seves esglésies ortodoxes i les seves sinagogues. El port de l'Imperi Austrohongarès va viure els seus anys daurats durant el segle XIX, entre l'esplendor i l'ocàs de la dinastia dels Habsburg, quan els seus cafès acollien la

Després de 1945, va demostrar que es podia evitar caure en les temptacions nacionalistes durant la postguerra

intel·lectualitat de mitja Europa, d'Italo Svevo a James Joyce. Una ciutat preciosa i decadent que hem redescobert gràcies a les novel·les i els assajos de Claudio Magris. I justament amb una entrevista a Claudio Magris, s'obre aquest llibre fascinant, amb el teló de fons d'aquesta ciutat que, durant segles, va ser austríaca. *L'anarquista de Trieste. Memòries d'un indignat*

del segle XX és un llibre únic. És el fruit d'una llarga entrevista que el vell Umberto Tommasini va concedir, als anys 70, a un grup de joves llibertàries de Trieste, entre les quals hi havia l'historiador Claudio Venci. Les paraules de Tommasini s'han convertit, gràcies a la paciència del mateix Venci i de Clara Germani, en un relat autobiogràfic sincer i humil d'un home que ha travessat el *novecento* sense deixar de lluitar, ni en els moments més obscurs, per un món lliure i just.

Fill d'un jove socialista, Tommasini (1896-1980) va viure el seu bateig polític l'octubre de 1909, durant la vaga general convocada a Trieste contra l'afusellament de Ferrer i Guàrdia. Militar durant la Gran Guerra, després socialista i, a partir de 1921, anarquista, Tommasini va lluitar des del primer moment en contra del feixisme, fins al punt de col·laborar en l'intent d'assassinar Mussolini de l'anarquista Gino Lucetti, el 1926. Detingut i confinat durant cinc anys, després de l'alliberament, va marxar a París, on va col·laborar amb l'exili antifeixista italià. L'agost de l'any 1936, el trobem al front aragonès amb la Secció Italiana de la Columna Ascaso de la CNT-FAI, lluitant al costat de Carlo Rosselli i Camillo Berneri. A principis de 1937, les forces comunistes el van detenir i van estar a punt d'afusellar-lo. Des d'aquell moment, l'antiestalinisme va marcar la seva vida. Va ser una de les últimes persones que van trobar Berneri a la Barcelona dels

L'anarquista de Trieste.
Memòries d'un indignat del segle XX

Umberto Tommasini.
Llibres de Matrícula, 2011.
328 pàgines.

dies anteriors als Fets de Maig. Una altra vegada a París, l'estiu de 1937, va intentar organitzar un nou atemptat contra el *duce*, que va fracassar. Traslladat a Itàlia i desterrat el 1940, Tommasini va ser alliberat el setembre de 1943 (entre els últims), però la duresa de l'experiència espanyola va fer que optés per no participar activament a la Resistència en una zona dominada per comunistes. Després de 1945, va tornar a Trieste, on va demostrar que es podia evitar caure en les temptacions nacionalistes durant la postguerra -quan Trieste es trobava immersa en la lluita entre sectors nacionalistes italians i iugoslau- i que es podia apropar al moviment juvenil de 1968 sense ser paternalista.

La vida d'Umberto Tommasini és l'exemple d'una passió política llibertària que va saber entrellagar el compromís i la utopia oposant-se a tots els poders. I no és casualitat que el novel·lista Claudio Magris el defineixi com "una veu extraordinària".

 MÚSICA

Cançons d'amor i ciència-ficció

El compositor i pianista Marcel Cranc publica el seu quart disc en sis anys, titulat 'U'

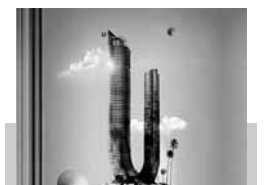
ALBERT IODAR

Roger Bonastre
expressions@setmanaridirecta.info

Sense cap mena de dubte, la notícia musical d'aquestes setmanes serà la publicació del nou disc dels Amics de les Arts. Els mitjans de comunicació s'hi abocaran amb dedicació i delit i, de manera més o menys directa, la resta de conjunts musicals que tinguin la valentia i la inconsciència d'editar material nou aquests mateixos dies en patirà les conseqüències en forma d'un bandejament total. Doncs bé, Miquel Vicensastre, més conegut com a Marcel Cranc, és un d'aquests valents, però, en el seu cas, ben a consciència, la del corredor de fons, treballador, tossut i pacient. Així, després de presentar-lo en directe el dia 10 de febrer a la sala Luz de Gas, Marcel Cranc publica *U* (Musicbus, 2012), el seu quart disc en sis anys i la confirmació d'una proposta musical única dins l'escena actual de la música popular en català.

En essència, les composicions de Vicensastre habiten els espais de contacte entre l'artesanía dels cantautors i les maneres d'una banda de pop-rock, però és en el tractament de les textures sonores on el mallorquí s'allunya dels seus coetanis, amb l'articulació d'un llenguatge propi a l'hora de musicar els seus anhels. Des del seu primer treball, *Animal Fràgil* (Blau, 2006), el compositor i pianista balear ha anat explorant i exposant les possibilitats de la trobada entre l'electrònica i el rock, entre els sintetitzadors i les guitarres. D'aquesta recerca, n'ha derivat una proposta musical atrevida i minimalista, cada cop més orgànica i acústica, però sense renunciar als recursos i les possibilitats sonores dels sintetitzadors. En aquest sentit, *U* és

U

Marcel Cranc.
Musicbus, 2012.

un treball atractiu i generós, digne successor d'*Ara* (Primeros Pasitos, 2008) i, sobretot, d'*Imagina* (Primeros Pasitos, 2010), fins ara el disc més reeixit de Vicensastre, una obra que cal i caldrà reivindicar. Ara, però, és moment de descobrir *U* i gaudir de les noves composicions, cançons atmosfèriques i evocadores, amb deixos de malenconia futurista, si és que això és possible; probablement cançons d'amor, d'un amor a estones impossible i a estones familiar, fet de promeses i silencis, d'aparent fragilitat, com la veu de Marcel Cranc. Però no us deixeu enganyar, la música de Vicensastre va més enllà de les seves melodies amarades de bellesa serena i elegant, ofereix una experiència sonora intimista i plaent, però incompatible amb les presses i la immediatesa del consumisme musical quotidià. Marcel Cranc i *U* demanen una mica de paciència i atenció, les mateixes amb què semblen haver-se forjat peces com "L'Ànsia", "Espiral", "Run" o "Dansa", cançons que s'obren com finestres a paisatges musicals rics en textures i detalls que, com assenyàvem, demanen oïdes i neurones amatents. Acosteu-vos-hi, a les Illes Balears hi ha vida més enllà d'Antònia Font.

MÚSICA

L'altre corredor mediterrani

Pep Gimeno 'Botifarra' i Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries presenten, al Palau de la Música Catalana, una revisió conjunta de la tradició musical de les Terres de l'Ebre i La Costera

El treball d'aquests músics és una mostra de les afinitats entre el País Valencià i el sud de Catalunya

Oriol Fuster i Cabrera
expressions@setmanaridirecta.info

En una entrevista concedida a Surtdeca.cat, el portal cultural de les Terres de l'Ebre, Pep Gimeno *Botifarra* assegurava: "Jo sóc un *cantaoret*; ni *cantaor* tampoc. No sóc un artista. L'artista és el que canvia quan puja a l'escenari". Una frase sense més importància, però que podem prendre perfectament com tota una declaració de principis. I no només pròpia: si s'hagués de fer una tria d'adjectius per definir *La barraca* (Discmedi/Blau, 2011), el treball conjunt entre el *cantaor* de Xàtiva i els ebrencs Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries, un d'ells seria este. Sense cap mena de dubte.

El resultat d'este treball conjunt és un recull de cançons d'arrel tradicional i popular, la majoria provinents del folklore comú de La Costera i les Terres de l'Ebre i, per tant, del repertori dels dos projectes musicals. La *Barraca* de Salvador, al Delta de l'Ebre, no és només l'element físic i simbòlic que ha donat nom al disc: ha servit, també, d'estudi de gravació. Així, entre paella i paella -"si tu poses la carxofa, jo poso lo conill", canten a "Jotes des de la barraca", l'única cançó composta especialment per a l'espectacle- els Quicos i el *Botifa-*

rra també han cuinat romanços, fandangos, jotes, havaneres i boleros.

El disc és un treball fresc i honest, enregistrat amb el so en directe i amb una naturalitat a la qual les seguidores de Pep Gimeno *Botifarra* o Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries ja estan més que acostumades. L'únic *però* que se'ls pot plantejar seria relatiu a l'arranjament d'algunes cançons: mentre en alguna peça el teclat desvirtua el plantejament estrictament tradicional de l'obra, en d'altres, es troba a faltar una major profunditat pel que fa a l'acompanyament de corda pinçada. El so final, però, és fidel a la qualitat que s'espera d'estos *monstres* del folk de casa nostra. L'energia i la il·lusió que demostren en concert -amb un directe que ja voldrien molts grups de so amb distorsió-, a més, fa oblidar qualsevol tecnicisme.

Perquè més enllà de l'aspecte estrictament musical, *La barraca* és també un (auto)homenatge implícit a la inacabable llista d'afinitats entre el País Valencià i el sud de Catalunya. Una sèrie d'elements socials i culturals comuns encara menystinguts arran de les fronteres -polítiques i mentals- del nostre país. Perquè si parlar de frontera referint-nos a la que coincidix amb el riu Sènia té poc sentit, encara

La barraca

Autoria: Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries + Pep Gimeno *Botifarra*.
Discogràfica: Discmedi/Blau.
Any: 2011.

pren menys sentit la frontera mental que trobem entre València i Vinaròs o entre Barcelona i Alcanar. Una distància que, en ambdós casos, no només encara no s'ha superat per les respectives Generalitats o pels mitjans de comunicació de masses, sinó que encara apareix -per acció o omissió- tristament reflectida en el conjunt de la societat.

La presentació del disc que Quicos i *Botifarra* van fer al Palau de la Música Catalana el 20 de febrer pren, en este sentit, un valor especial. Que un símbol del catalanisme més tradicional i jocfloralista acollisques un espectacle com el de *La barraca* -amb uns orígens totalment populars i que retrata el dia a dia de les classes més baixes de la perifèria del país- és, sens dubte, una bona notícia. I és que la quotidianitat en la música popular va naixer molt abans que Manel o Els Amics de les Arts.

ZONA LLIURE

EL REBOST

Viure a redós dels arbres

Òscar Romero
expressions@setmanaridirecta.info

La història de l'ésser humà està estretament lligada als arbres. Els nostres avantpassats i avantpassades vivien als arbres fins que, probablement, un canvi climàtic les va obligar a baixar a terra per buscar els recursos necessaris per subsistir. La cruïlla del camí evolutiu va distanciar ambdues espècies, però no les va separar. Els arbres van continuar proporcionant llenya, fruits i aixopluc a la humanitat generosament durant milers d'anys.

En el present, els arbres i els éssers humans vivim més allunyats que mai. Els arbres viuen als boscos i els humans, a les ciutats. Els pocs arbres que es planten a les ciutats es confonen amb el mobiliari urbà i molt poques persones els saben identificar. A Barcelona, per exemple, la proporció és aproximadament d'un arbre per cada deu persones. Per contra, els arbres que viuen als boscos es moren de soltat, tot i que el 60% de la superfície catalana és forestal, davant el 10% que és urbana.

Produeixen oxigen, absorbeixen diòxid de carboni, eviten l'erosió del sòl, evaporen aigua que regula el clima...

Hi ha diferents maneres de retrobar-nos amb els arbres. Una és aprendre a identificar-los, fixar-nos en les fulles, els fruits, les flors o la disposició de les branques. Les guies que es poden trobar a les biblioteques són molt útils. Una altra activitat bonica relacionada amb els arbres és visitar exemplars monumentals. El Boix Grèvol de Ventolà, la Sequoia de Rocafiguera o el Castanyer de les Nou Branques

La Bella Antònia és una gran sequoia de Wellington que viu a Rocafiguera -Osona- des de fa més de cent anys

són arbres d'una bellesa impressionant, dignes de ser contemplats. Fixeu-vos bé en els arbres quan aneu a una casa de pagès, molts d'ells -alzines, roures, lledoners- han esdevingut centenaris o fins i tot mil·lenaris gràcies a la protecció que la gent pagesa els ha lliurat durant moltes generacions.

Per cert, el febrer és la millor època de l'any per plantar arbres de fulla caduca. Hi ha moltes raons per fer-ho: els arbres produeixen oxigen, absorbeixen diòxid de carboni, eviten l'erosió del sòl, evaporen aigua que regula el clima, constitueixen l'hàbitat per milers d'espècies animals i també... ens recorden d'on venim.

Com plantar un arbre

- 1- Fer un clot. Al lloc escollit per plantar, treure les herbes i les pedres, col·locar l'arbre al punt exacte i traçar un cercle d'uns 90 cm de diàmetre. Cavar un forat força gran perquè les arrels tinguin prou terra estovada per créixer amb facilitat.
- 2- Posar l'arbre al clot vigilant que quedi ben dret.
- 3- Reomplir el forat amb la terra que havíem tret del forat, si pot ser barrejada amb compost. És millor afegir-hi terra dues o tres vegades aixafant-la cada cop amb el peu.
- 4- Finalment, fer un *escocell* -un cercle al voltant de l'arbre per afavorir la retenció de l'aigua- i regar-lo.

, agenda directa

ALCOI

Xerrada: Infraestructures de transport i crisi. De les obres faraòniques a les retallades socials
20h Centre Ovidi Montllor
C. Vistabella, 8.
Organitza: Grup d'ecologia i medi ambient d'Acampada Alcoi, Ecologistes en Acció i colla ecologista La Carrasca

BARCELONA

Dimecres 22 de febrer
Assemblea general de la Coordinació Laboral i de Suport Mutu del 15-M
18:30h Casa de la Solidaritat
C. Vistalegre, 75.
Convoca: Coordinadora Laboral i de Suport Mutu del 15-M
Més info: <http://coordinadoralaboral15m.wordpress.com> i <http://elsnous-pobres.wordpress.com/>

Dijous 23 de febrer
Projecció: '20 años no es nada'
19h Centre Cívic El sortidor
Pl. Sortidor, 12.
Documental de Joaquim Jordà, en el marc del cinefòrum al Poble Sec. *20 años no es nada* és un assaig filmic que relata els camins que van prendre alguns dels treballadors i les treballadores protagonistes de l'experiència de Numax, un dels pocs casos d'autogestió empresarial que no va acabar de funcionar, en el context d'una Espanya que vivia un procés de canvi. Uns anys més tard, Joaquim Jordà recull les vides d'aquestes persones, els seus anhels frustrats i els canvis viscuts i posa sobre la taula les llums i les ombres d'un procés de transició que ha estat lloiat i qualificat com a modelic per alguns països, però que, per a molta altra gent, el que va fer va ser amagar qualsevol problemàtica. Nosaltres ens volem preguntar: la transició, un model de què?
Organitza: Assemblea del barri del Poble Sec

Xerrada informativa sobre l'Estiu de Solidaritat 2012. Càmera en mà
19h Seu de l'ACP

David vs. Goliat. Afectats per la hipoteca contra els abusos de la corrupció bancària

BARCELONA, 25 de febrer

El temps convulsos acostumen a fer convergir experiències i gent diversa. És el cas, segurament, d'aquest acte. Gent provinent de projectes diversos i amb idees diferents s'han trobat amb una mateixa idea: la d'una força descomunal, la de l'Estat i el sistema, contra algú a qui tothom menystenia, la gent. I d'aquí, segurament, surt el mite de David contra Goliat. Projectes: *Hard Times*. Presentació de la xerrada i de l'exposició a càrrec de Hanna Jarzabek, fotògrafa, autora del projecte fotogràfic amb el mateix nom. *El titànic financer immobiliari espanyol en la cruïlla*. Breu anàlisi de la situació de l'habitatge i la responsabilitat dels bancs a l'Estat espanyol. De l'ocupació de pisos de la banca al parc públic de lloguer. A càrrec de Daniel Sardà Muñoz, de l'associació 500x20. *Mostrar realitats per mobilitzar i revolucionar...* Videoactivisme a càrrec de Recolutions (ONG audiovisual, independent i alternativa), amb Jordi Muntané, videoactivista i president de Recolutions. *Mercabanca*. La Meca de la banca i la corrupció. Presentació del projecte de pel·lícula documental sobre la crònica de pelegrinatge contra els bancs i les estafes. A càrrec de Jordi Muntané (Recolutions). *Crònica d'un pelegrinatge contra el terrorisme financer*. A càrrec de José Luis Burgos, afectat per la hipoteca, promotor del pelegrinatge i membre de la junta d'Attac Aordem. *Stop Desnonaments: des d'una autocaravana de tornada a casa*. Testimoni d'un afectat que ha aturat fins a sis desnonaments. A càrrec de Luís Martí Blanco, afectat per la hipoteca i el primer que es va oposar activament al seu propi desnonament... i des d'aleshores, ja se n'han aturat 140 amb el suport de les diferents PAH locals. *David contra Goliat*. Actuació del grup Làgrimes de sang, amb la projecció del videoclip del tema inclòs dins el documental *Mercabanca*.

19h a Can Basté. Fabra i Puig, 274-276
Organitza: Recolutions, Hanna Jarzabek i l'espai fotogràfic de Can Basté

C. Aribau, 137, entresòl 1a.
Organitza: Associació Catalana per la Pau
Més informació: brigades@acpau.org

Dissabte 25 de febrer
La situació del transport públic a

de TMB), Ángel González (Treballador de Metro), Ricard Rigol (Associació pel foment del Transport Públic.
Organitza: CUP de Barcelona

Festa per l'Autogestió del Casal Independentista El Noi Baliarda
19h Casal Popular La Forja del Clot
C. Escultors Claperós, 10.
Hi haurà bikinis, música amb punxardiscos i bon ambient!
Organitza: Casal Independentista de Sant Andreu El Noi Baliarda
Més informació: casal.independentista.stap@gmail.com

Que se'ls emporti el vent! Vespre i nit antirepressives
CSO Can Vies
Programa: 20h Tast de vins solidari. Breu explicació i tast de quatre tipus de vins catalans. 23h Als plats: Pep Cool Steady (ska / rocksteady), Dance Crasher Sound (ska / rocksteady), Mr Love Daddy (funk / latin / groove), Rebelmadiq Sound (reggae / dancehall), Dj Merrey (latin / electrònica)
Organitza: Està Tot Fatal

Diumenge 26 de febrer
'Sombras en el paraíso #2'
Cicle de cinema periòdic pel barri.
18h Associació de Veïns del Casc Antic C. Rec, 27.

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Divendres 24 de febrer
'El somriure d'Smara' i 'Nosaltres també, una reflexió sobre l'esforç i les dificultats
19h Centre Cultural Barradas
Rambla Just Oliveras, 56.
Bohio Produccions i l'associació L'Hospitalet amb el Sàhara presenten l'exposició fotogràfica *Nosaltres també* i el documental *El somriure d'Smara*, realitzat per Mireia Salgado (Esplugues de Llobregat) i Eduard Giménez (Sant Feliu de Llobregat). Ambdós treballs mostren la feina que es desenvolupa en una escola per a mainada i jovent amb discapacitats

> **CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR**

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Se cedeix terreny de 500m² aprox. per agro-cultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

Xarxa d'intercanvi a través d'Internet: www.volstens.org

La DIRECTA busca gent que la reparteixi o que vingui a ensobrar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

Al Contrainfos de LaTele.cat necessitem alguna persona per fer de community manager. contrainfos@latele.cat

Projecte de cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

El col·lectiu Reciclem-Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi. Contacte: www.reutil.net

> **EL TEMPS**

DIJOURS 23

Arriba sobtadament la primavera, valenciana i arreu dels Països Catalans. Temperatures a l'alça i sol a dojo.

DIVENDRES 24

L'anticicló es consolidarà a tot el sud-est d'Europa, amb temperatures màximes que voltaran els 20 graus a la costa.

DISSABTE 25

Les mínimes ja no fregaran el punt de glaçada ni tan sols a les valls pirinenques. A migdia s'imposarà la màniga curta.

DIUMENGE 26

Més del mateix. Tot i la primavera avançada, quan es pongui el sol encara farà fresqueta, sobretot a l'interior.

DILLUNS 27

No hi haurà canvis substancials. Una petita baixa creuarà pel golf de Lleó i el vent agafarà força a l'Empordà.

DIMARTS 28

Els vents giraran a component marítima i això pot afavorir el creixement de núvols al litoral del País Valencià.

d'un campament de refugiats sahrauís. *Nosaltres també* mostra l'esforç que fan aquestes persones discapacitades per no ser marginades. L'experiència de la primera escola per a aquest col·lectiu que es va crear en un camp de refugiats és un exemple de superació i dignitat en unes condicions de vida molt difícils. A l'exposició fotogràfica, Mireia Salgado mostra que, a la lluita del poble sahrauí, cal afegir-hi el combat diari d'aquests infants i joves per la seva autonomia, pel reconeixement social i per la independència. Un esforç que ja ha donat fruits perquè, avui dia, hi ha sis centres en funcionament, un a cadascun dels campaments.

El somriure d'Smara és un treball documental que s'acosta a la realitat sahrauí des d'una altra perspectiva. Explica una història que va començar com una iniciativa personal i que es va convertir en un exemple de resistència i de superació de la lluita del poble sahrauí per la independència. Eduard Giménez i Mireia Salgado han acompanyat el director del centre d'Smara, Buyema Fatheh, en el seu dia a dia per mostrar que el canvi de la lluita militar a la civil ha permès tirar endavant un projecte per a la mainada discapacitada al mig del desert. Més informació: www.lasonrisadesmarra.com

MANLLEU

Dilluns 27 de febrer
Xerrada sobre com denunciar les agressions al mèdi
21:30h Can Puget
C. Alta Cortada, 1, 1er.
Organitza: Grup de Defensa del Ter

MATARÓ

Divendres 24 de febrer
Segona Jornada de Glosa
22h Taverna Atzacac
El Carreró, 31, baixos.
Garrotins, nyacres, corrandes i fins i tot jotes a càrrec de les més valentes!

Sisena setmana de Solidaritat Internacional amb el Poble Basc

BARCELONA, Febrer de 2012

Dimecres 22 de febrer 19:30h Casal de Joves de Gràcia (Gran de Gràcia, 190). Xerrada sobre el jovent independentista. **Dijous 23 de febrer** 12h Facultat de Geografia i Història. Xerrada amb Kandido Zubikarai (expres), Manu Ugartemenedia (Herrira) i membres del jovent independentista basc. 19:30h Casal Independentista de Sants (Muntadas, 24). Xerrada amb els mateixos ponents. **Divendres 24 de febrer** 12:30h Acte a la Universitat Pompeu Fabra (Campus Ciutadella). 19h Casal Independentista de Sants. Xerrada amb Iñaki Gil de San Vicente. 19h Acte a l'Ateneu Vilanoví (plaça Llarga, 19, Vilanova i la Geltrú). 19:30h Casal Jaume I de Gandia. Xerrada amb membres d'Herrira. **Dissabte 25 de febrer** 13h Plaça de Sant Jaume (Barcelona). Concentració per la llibertat dels presos polítics. 18:30h Anònims (Ricomà, 57, Granollers). Presentació del projecte contra la dispersió *Kmo*, amb Josu Trueba i l'expres Kandido Zubikarai. 20:30h Al Micalet (Guillem de Castro, 73, València). Xerrada amb membres d'Herrira. 19:30h Ateneu La Resposta (plaça del Fort Pienc, Barcelona) Xerrada amb membres d'Herrira. Organitza: Amics i amigues d'Euskal Herria

Més info: www.suport-eh.cat

En acabat, sessió festiva de punxadiscos a càrrec de Calçots Nuclears.
Més informació: www.cordecarxofa.org

REUS

Dijous 23 de febrer
Xerrada: Ens retallen la sanitat pública al mateix temps que fan negocis privats
20h Sala d'Actes Casal de les Dones Plaça Patacada, 9. Amb Albano Dante, membre d'Units pel CAP i director de la revista *caféAMBilet*, i Àngels Martínez i Antoni Barbarà, membres de Dempeus per la Salut Pública
Organitza: Assemblea Popular de Reus

SABADELL

Divendres 24 de febrer
Projecció: 'Interferències'
18:30h Biblioteca Vapor Badia
C. tres Creus, 127-129.
Amb la intervenció de Jesús Carrión, de l'Observatori del Deute en la Globalització.

zació.
Cecilia, Anna, Maria i Rodrigo formen una jove companyia teatral que es caracteritza per la seva posada en escena descarada i transgressora i pel compromís social i polític dels continguts que mostren les seves obres. Assajant el que serà la seva propera estrena, una obra de denúncia sobre què i qui mou els fils en la societat de consum, van prenent consciència de la dificultat d'abraçar la realitat complexa i sagnant que volen mostrar i van entrant a poc a poc en una crisi d'identitat moral i artística que els enfronta entre si.
Més info: www.interferencies.cc
Organitza: Anticapitalistes del Vallès, Lliga dels Drets dels Pobles, Observatori del Deute en la Globalització i Fundació Quepo.

SANT CUGAT

Diumenge 26 de febrer
Cicle de Cinema Documental: 'Food, Inc.'

Del 15-M a la primavera que ens espera. Presentació del llibre 'RT#15M'

CALDES DE MONTBUI, 24 de febrer

La història es va aturar a la plaça de Catalunya de Barcelona pels volts del 15 de maig passat, de la mà dels diversos grups de gent indignada que la van transformar, durant unes setmanes, en una àgora permanent. Xerrada amb l'antropòloga i activista Núria Comerma -que ens farà un resum de tot plegat i explicarà el que s'està fent actualment- i presentació de la memòria gràfica *RT#15M* amb membres de la cooperativa Claraboia.

Lloc: El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista. Corredosos de baix, 1.

Més info: www.centredemocratic.cat

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Cornellà de Llobregat
Dimarts 28 de febrer
CONCENTRACIÓ CONTRA EL DESALLOTJAMENT DEL CSO LA FORSA
10h CSO La Forsa
C. La Fama, 41.
Més info: okupaskny.moviments.net

Barcelona
Dissabte 25 de febrer
CONCENTRACIÓ PER LA LLIBERTAT DE LES PRESES POLÍTIQUES
13h Plaça de Sant Jaume
Convoca: Amics i amigues d'Euskal Herria

SETMANA DE LLUITA EN SUPORT A LES TREBALLADORES DE TMB
Dilluns 27 de febrer
19h Concentració a la plaça Espanya. Per un transport lliure i assequible!
Dimarts 28 de febrer
Piquet solidari amb BCN City Tour
12h Sagrada Família
Dimecres 29 de febrer
12h Manifestació a la plaça Universitat
19h Concentració a la plaça d'Elx amb manifestació metropolitana

Dimecres 29 de febrer
VAGA GENERAL D'UNIVERSITATS (TREBALLADORS/ES I ESTUDIANTS) I D'ESTUDIANTS DE SECUNDÀRIA

19h La Guitza
C. Migdia, 13.
Organitza: Casal Popular La Guitza
Més informació: www.laguitza.cat

TÀRREGA

Dissabte 25 de febrer
Projecció del documental 'Aguantando El Tipo' i xerrada sobre les retallades al món laboral
19h Casal Popular El Rostoll
C. Ardèvol, 12.
Amb Isa Garnika, militant de la CGT Catalunya.
Organitza: Casal Popular El Rostoll
Més informació: <http://elrostoll.blogspot.com>

TERRASSA

Divendres 24 de febrer
Xerrada: Okupem les ones. Projecte amb l'objectiu de crear la televisió dels moviments socials
20h Casal Okupat i Autogestionat Joan Berney
C. Societat, 4.
Organitza: El Kasalet
Més info: www.kasalet.org

Dissabte 25 de febrer
Taula rodona sobre la contrainformació: Ràdio Bronka, Ràdio Contrabanda, Ràdio Pica i Ràdio Trama
20h Casal Okupat i Autogestionat Joan Berney
C. Societat, 4.
Organitza: El Kasalet
Més info: www.kasalet.org

VALÈNCIA

Seminaris d'autoaprenentatge
Cada dilluns
19h Ateneu Al Margen
C. Palma, 3, baixos,
Amb la idea de crear espais de diàleg i de debat, l'ateneu llibertari de València ens proposa aquest mètode d'autoaprenentatge, a través de diversos textos que el grup dinamitzador va proposant a les participants.
Més info: www.ateneoalmargen.org

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Empara Rosselló ARTISTA INTERMÈDIA I IMPULSORA DEL 'MANIFEST DEL DEJUNI DE LA DAMA NEGRA'

“A Catalunya, hi ha una mirada molt provinciana i tancada d'entendre l'art”

Creadora infatigable, Empara Rosselló s'ha guanyat un lloc en el panorama artístic català per la seva capacitat innovadora. A través del que anomena sistema MER, basat en la improvisació en el moviment corporal, ofereix un conjunt de propostes on la dansa contemporània, el teatre i la veu esdevenen els mitjans artístics per expressar emocions i diferents aspectes de la vida social. L'any 2006, juntament amb Carles Santos i altres artistes de renom, Rosselló va impulsar el 'Manifest del dejuni de la dama negra' en protesta per la deixadesa que patia la cultura catalana a causa de l'escassa sortida que tenen nombroses disciplines i creadores del país. Un sentiment que continua manifestant amb propostes irreverents i compromeses amb la realitat que ens envolta.

Àlex Romaguera
entrevista@setmanaridirecta.info

Com ha transcorregut la teva activitat artística fins avui?

Vaig començar a fer dansa als quatre anys, formant-me com a ballarina clàssica, fins que, als divuit, vaig trencar amb els esque-

“Amb l'intent de controlar-ho tot, les nostres institucions tendeixen a coartar la llibertat de creació”

mes rígids d'aquest estil per submergir-me en les modalitats de la dansa contemporània, un llenguatge que he aprofundit de la mà d'en Gerard Collins i en Cesc Gelabert, la influència dels quals m'ha servit per investigar sobre la relació entre la ment, la veu, el cos i el moviment.

D'aquesta recerca, n'has creat el sistema MER. En què consisteix?
Es tracta de desenvolupar la improvisació a partir d'un detall del cos. Això permet desplegar totes les potencialitats expressives i aconseguir que la persona passi de la posició estàtica al moviment més dinàmic o orgànic. És una tècnica en què l'individu pren consciència d'ell mateix per, després, mitjançant l'exploració del gest, desplegar tota la seva força creativa. Aquest procés, en el qual s'hi pot afegir la veu o el text, acaba generant un discurs global que també serveix com a teràpia per afrontar determinades situacions. Per bé que està pensat per canalitzar l'energia i donar forma

artística al sentiment de cadascú, en alguns casos, ha ajudat a guiar persones en depressió crònica. **Per què es coneix tan poc aquest mètode?**

Té a veure amb la forma reduccionista d'entendre l'art que hi ha a Catalunya. Una situació a la qual ens referim diversos artistes a través del *Manifest del dejuni de la dama negra* l'any 2006, inspirat en el *Manifest Groc* signat per Salvador Dalí, Lluís Montanyà i Sebastià Gasch el 1928 en resposta a l'acomplexament cultural existent al nostre país.

Després de tants anys, afirmes que “la cultura encara està massa contagiada de les oligarquies culturals”. Què voleu dir?

Que es té una mirada molt provinciana i tancada d'entendre l'art, fet que impedeix donar sortida a nous fenòmens i expressions avantguardistes i universals. Amb aquest intent de controlar-ho tot, les nostres institucions tendeixen a coartar la llibertat de creació, tot i que la cultura és el principal mitjà per transformar la realitat.

“És molt important la proliferació de centres autogestionats”

Això impedeix que aflorin propostes que es creu que no seran prou genuïnes ni rendibles al mercat?

Serien rendibles si els donessin continuïtat per exhibir-les en d'altres llocs. Pel que fa al sistema MER, intento que se'n conegui el plantejament escènic interrelacionant-lo amb gest que compar-

ROBERT BONET

teix aquest tractament holístic de l'expressió cultural. I de fet, hi ha pallassos, professors universitaris i psicòlegs que han assumit el meu llenguatge, que segurament té més seguidors que altres creacions exhibides en espais públics subvencionats.

Busques circuits alternatius als oficials?

Darrerament he estat a Berlín i la idea que tot és possible permet que les manifestacions artístiques circulin malgrat les dificultats econòmiques en què es troben les companyies. Algunes *performances* són massa naïfs i no passen del petit format, però troben els canals on expressar-se. Per això és molt important la proliferació de centres autogestionats que donin vitalitat a aquesta realitat submergida. Malauradament, les institucions catalanes són massa clientelars i reneguen dels creadors que no poden controlar.

Què plantejges per superar-ho?
Com dèiem al manifest de 2006,

cal obrir-se i reconèixer creacions de tota mena, que no deixen de ser fonts de riquesa i d'inspiració per al conjunt de la societat.

Quins projectes tens previstos en aquests moments?

Vull potenciar l'espai MER per encabir propostes de dansa i de meditació, a banda de traslladar a d'altres llocs l'espectacle que he fet a Barcelona, Marsella i Berlín. També, entre el 5 i l'11 de març, coordinaré el curs *La dona i el seu cos com a font de coneixement*, en col·laboració amb la Fundació Inndera. I pel que fa a projectes en cartera, m'agradaria entrar en el món de la cançó o, en la línia d'incorporar col·lectius i altres llenguatges, recuperar l'espectacle per a infants *Tot s'ona el que tot es mou*, en què poden interioritzar i desvetllar l'esperit crític. A fi de comptes, el processos creatius que plantejo són vies perquè la gent compregui coses. Sempre contenen una perspectiva transformadora.

. LA COLUMNA

Tu tries: esclavisme o llibertat. Jo ja he triat...

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Per vuitena vegada des que el 1980 es va aprovar l'Estatut dels Treballadors, tenim a la llista dels plats que ens serveixen els amos una reforma laboral. No us en feu de les paraules perquè reforma aquí sempre vol dir “menys drets i més obligacions” o, dit d'una altra manera, ja que som en l'àmbit laboral, “treballar més per menys” i alhora no queixar-se per cap de les aberracions que “qui dona feina” comet damunt de qui la fa.

Aquesta reforma ha estat tan dura perquè els amos fa dies que tenen l'excusa perfecta per fer-nos engolir merda sense que ens queixem. “És el mal menor”, “val més tallar un braç que deixar morir tot el cos”... i tantes mentides més que amb forma de metàfores repeteixen com a lloros ben entrenats els representants dels amos que de tant en tant baixen a la terra a dir-nos que si tenim set i volem aigua hem de ballar al so que ells ens posin.

Els amos fa dies que tenen l'excusa perfecta per fer-nos engolir merda sense que ens queixem

Tenim davant un camí de lluita. I l'hem de guanyar. I no serà fàcil. Però cal fer el camí perquè no podem continuar quietes i esmaperduts esperant que passin coses positives. O les provoquem o no passaran. Amagar-se darrere de *hobbies*, diversions, pantalles de tele o sofàs del menjador només funciona mentre tinguem uns euros per als *hobbies*, puguem divertir-nos sense notar el patiment que creix arreu, o tinguem tele o casa per posar-hi el sofà... i salut per gaudir-ne. I totes i cada una d'aquestes coses s'acaben per a una àmplia majoria de la població. I s'acaben perquè tot existirà només si ho podem pagar i la majoria no podrà. No sóc catastrofista, només una mica lleigit.

Tu que em llegeixes i que penses que a tu no t'arribarà, realment ets tan ximple de no veure què està passant? Obre els ulls i comença a tenir clar que d'aquesta crisi no en sortirem si no lluitem i si no ho arriquem tot. I ho repeteixo, tot. Inclús tu que mai t'has implicat en res. Aquesta és la partida decisiva i si no mous fitxa se't mengen. O se't menjaran... La lluita és el camí!